ünya Bankası'nın rehberliğinde hazırlanan "Yeni İş Yasası Tasarısı"nın hedefi:

İRENİŞLERE YASA BARİKATI

IYI NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR?

ürkiye İşveren Sendikası Konfederasyonu)
şkan Refik Baydur;
ş bir siyasi şovdur."
na getirilen kısıtlamalar işsizliği arttırır, yeni yatı-
ısıtlar, kaçak istihdamı arttırır".
ünce, işletmelerin işverenler tarafından değil, mah-
e yönetilmesi anlamına gelir". *(Devamı 7. sayfada)*

● *Yeni hükümetin uluslararası sermayenin talepleri ve Dünya Bankası'nın kredi vaadiyle hazırladığı ekonomik programın ana sonuçlarından biri 250 bin sözleşmeli ve geçici 100 bin kadrolu KİT işçisinin işten çıkarılması. Bu yolla Türkiye'nin çalışma hayatı uluslararası iş bölümüne daha uygun hale getirilmeye çalışılıyor.*

● *Açıklanan ekonomik programla ilk bakışta çelişiyormuş gibi görünen iş yasası tasarısı, programın uygulanması halinde olası işçi direnişlerini engellemeyi, sınıfı toplumsal uzlaşmanın soluksuz tarafı yapmayı hedefliyor. Böylece iş güvencesi çürümüş iş mahkemelerine bırakılarak direnme hakkı ipotek altına alınıyor.*

Ve yenice hükümetimizin, ölmek üzere olan ekonomiye demokrasi narkozu vermekle sorumlu kanadı, iş yasalarına ilişkin değişiklik önerilerini sundu.

Çalışma yaşamından sorumlu bakanımız oturdu, uzmanlarıyla çalıştı ve sonunda dedi ki; ancak 1475 sayılı İş yasasının 13, 17 ve 24. maddelerinde yapılacak değişikliklerle önce iş güvencesi sağlanıp ardından da ülkede huzurlu, güvenli ve demokratik bir çalışma ortamına kavuşulabilir.

İşte tam da böyle yapılabilirdi!

Çalışma bakanımız neyi önerdi? İdari ve adli denetim yollarını kullanarak toplu işten çıkarmayı izne bağlama, tazminat sistemi bir de uzun vadede bütün çalışanlara sendikalaşma hakkı ve işsizlik sigortası.

Toplu işten çıkarmalar bakanlığın iznine bağlanacak ve yargı yolu da açık tutulacak.

Tabi yasa kapsamı dışında kalan bir takım istisnalar da var: İşçinin kişiliğinden

Devamı 7. Sayfada

İŞÇİLERİN SESİ

35 • 11 Şubat 1992 • 5000 TL (KDV Dahil)

18 Ocak Ekonomi Paketi 24 Ocak'ın Devamıdır

● **Yeni paket 24 Ocak'ın iki temel sonucunu daha büyük boyutlarda ortaya çıkaracak: İşten atılmalar ve zamlar.. İstikrar ve enflasyonun düşürülmesi vaadiyle talep edilen fedakarlık, emekçiler açısından tam bir teslimiyet anlamına geliyor.**

YAZISI 2. SAYFADA

AHAR

ancıdır!

sorunu çözüm
yor. Devletin çözümü:
lam'ın Halepçe'de
ğı soykırımına benzer
sel katliamlar. Şimdi
atliamların zeminini
ma uğraşındalar.

evleti ve hükümetlerinin,
de kökünün kazınacağını"
"en yetkili" ağızlardan
ği kürt gerçeği; Demirel-
alisyonu tarafından bir ...
k sunulunca, hemen her ke-
akın gelecekte demokratik
n" beklentisi doğdu. Yeni
tarafından tanınan "Kürt re-
günlerde, yine yetkili ağız-
rtlerin daha tehlikeli, daha
organize güç oldukları gö-
çiminde tercüme edilmeye

r baharda isyana hazırlanı-
; PKK'lılar halkı kışkırtıyor-
erilla cenazelerindeki nüma-
yan provalarıymış; devletin
a bu ayaklanma tehlikesine
nlemler" almakmış. P.K.K.
ının kampları bombalanı-
ırdistandaki kitlesel gözaltı-
a yayılmaya başladı... Son 6
inde 45 Kürt yurtseveri öldü-

Devamı 2. Sayfada

İzmir işçilerinin Ölüm yürüyüşü dipçikle dağıtıldı

Belirsizlik Sürüyor !

● *Çakmur'un; Bakanlar Kurulu'nun son çözüm önerilerini de reddetmesi, soruna SHP tarafından gerçekten bir çözüm aranıp aranmadığı konusunda şüpheler uyandırıyor.*

Yürüyüşçüler anlatıyor

ALLAHINI SEVEN VURDU..

"Ölüm yürüyüşü"nden İzmir'e dönen işçiler Konak meydanında davul zurna ile karşılandı. İşçiler, yorgundular ama asıl önemlisi dövülmüşlerdi. Aralarında yaralılar vardı. Polisin insafsız saldırısı konuşuluyordu halen. Ankara sınırına dayanan yürüyüşçü işçilerin dönüşle ilgili aktarımları :

7. sayfamızda

20. genel kurul yapıldı

HAVA-İŞ'te yeni dönem

● *Hava emekçileri 18-19 Ocak tarihlerinde gerçekleştirilen 20. Genel Kurul'da uzlaşma ve teslimiyet yerine, sınıf ve kitle sendikal anlayışını tercih ettiler.*

Koalisyon hükümetinin "demokratikleşme" programını açıklamasıyla birlikte, çeşitli toplumsal kesimler arasında bir kavram sıkça telafuz edilmeye başlandı: "Toplumsal Uzlaşma". Emek ile sermaye arasındaki kavganın artık bittiğini, çağımızın "hoşgörü", "Uzlaşma" çağı olduğunu, bu nedenle farklı toplumsal kesimlerin belirli bir çerçe-

Devamı 6. Sayfada

Hava-İş Genel Başkanlığına yeniden Atilay Ayçin seçildi

Belediye-İş DEMOKRATİK HAREKET

GERÇEKLEŞEBİLİR BİR TOPLU SÖZLEŞME Yazısı 4. sayfada

içindekiler

evrimci İşçiler ve 992 yılı hedefleri

imci sendikal önderliğe duyulan gereksinim çalışan sınıflar açısından yaşamsaldır. Üretenlerin yönetici n bağımsız bir mücadele ve örgütlenme oluşturma- devrimci sendikal önderliklerin önemli bir işlevi ol- ; devrimci siyasi partinin bulunmadığı bugünkü ko- devrimci siyasetin toplum içindeki önde gelen tem- görevini de üslenebilir.

an ve üretici sınıfların ekonomik-demokratik talep- olitik ihtiyaçları arasındaki ilişkiyi somut mücadele na doğru bir tarzda aktarabilen bir sendikal önder- işçi kitlesine, mücadeleleri içerisinde bağımsız- bir politik kimlik kazandırmayı başarabilir. Sendi- leri, işçilerin bugünkü kendiliğinden bilinçlerini sı- cine dönüştürme ve kalıcılaştırmanın araçları haline r.

sınıfının bağımsız hareketinin önünde çok ciddi bir n 45 yıllık bürokratik-devlet sendikacılığını işyeri işyeri, şube şube geriletip zayıflatmaya girişebilir. İşçi sınıfının mücadelesini, egemen sınıf politikalarına karşı birleştirip devrimci bir halk hareketinin yaratılmasında etkili bir zemin oluşturabilir.

Yönetici sınıfların sunduğu tüm yasal zeminleri, çalışan sınıfların taleplerinin yükseltildiği birer kürsü haline getirebilir. Kamu çalışanlarının, tarım işçilerinin ve hatta işsizlerin birlikte mücadelelerinin yolunu açacak örnekler gerçekleştirebilir. Kendiliğinden bilincin yasallık çerçevesini, haklı talepler etrafında meşruiyet çizgisinde mücadele bilincine dönüştürmeyi sağlayabilir.

Devrimci sendikal yapılar, egemen sınıfların her türlü araçla körüklediği şovenizme karşı, sınıfsal talepler etrafında oluşturulacak gönüllü ve eşit bir birlik ve dayanışmanın zeminini yaratmaya girişebilir.

Devamı 2. Sayfada

SEKİZİNCİ ● GENEL KURUL'DA

DİSK

● *12 yıl sonra yapılan ilk seçimli Genel Kurul'da; artık pek çoğu değişik uğraşlar içindeki eski delegelerin buluşma havası hakimdi.*

● *Abdullah Baştürk'ün ardına sığınılarak getirilen "yönlendirici belge ve kararlar" yeni sosyal demokratların katılımıyla kabul edildi. Genel Kurul işçi sınıfının önüne yeni ve büyük görevler çıkardı.*

Genel Kurul sonunda Kemal Nebioğlu'nun genel başkan ve Süleyman Çelebi'nin genel sekreter seçilmesi sürpriz olmadı. Uluslararası sendikacıların, bakan ve milletvekilleriyle diğer konukların yoğunluğu Genel Kurulu perdeledi.

DİSK 12 yıl sonra ilk seçimli Genel Kurulunu yaptı ve yeni yöneticilerini belirledi. Yoğun bir konuk katılımıyla gerçekleşen Genel Kurul öncesinde dikkatler DİSK'in üzerine çevrilmişti. Çünkü 12 Eylül'le birlikte işçi sınıfıyla, DİSK'le özdeşleşen A. Baştürk ölmüştü ve altı aydır üzerinde çalıştığı söylenilen "sınıfın sendikal hareketinin önünü açma" doğrultusundaki projelerinin kim veya kimler tarafından hayata geçirileceği merak konusuydu. Hepsinden önemlisi, A. Baştürk'ün kendisinde saklı kalan ve kendisinden başka, DİSK dışı mesai arkadaşları tarafından bilinen bu projelerin ne olduğunun açıklıkla bilinmemesiydi. "Çağdaş sendikacılık", "şeffaflık", "toplumsal mutabakat", "üretken ve yaratıcı emeği yüceltme" sözcükleri bu projelerin temel mantığının ipuçlarını veriyordu. Ancak Baştürk'ün ölümü sonrasında ne bu ipuçları ne de projeler tartışıldı; tartışılan kişiler, listelerin kimlerden oluşacağı gibi sorunlardı.

Kişilerin tartışılması ve belirlenmesinde de birtakım ortak özelliklerin belirginleşmesi ilginç bir özellik olarak ortaya çıktı. Bu ortak özellik isimlerin, örgütlenebilme yeteneğinde olan ve toplumsal mutaba-

Devamı 6. Sayfada

Türk-İş'ten Hükümete:

"Sizi desteklemeye devam edeceğiz"

Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısından bir gün sonra gerçekleşen Türk-İş-Demirel görüşmesi, karşılıklı anlayış birliği ve hoşgörü havasında geçti.

Şevket Yılmaz konuşmasına; "Sorunlarımıza beraberce çözüm aramaya geldik" sözleriyle başladı. Konuşmasında sık sık "Hükümetin işinin kolay olmadığını biliyoruz" diyen Şevket Yılmaz, işçi sorunlarının çözümü noktasında eleştiri ve öneriler sunmak yerine

Devamı 7. Sayfada

18 Ocak Ekonomi Paketi 24 Ocak'ın Devamıdır

- *24 Ocak'ın emperyalizmle bütünleşme ve tekelci sermayenin egemenliği hedeflerini ana ekseni olarak benimseyen "yeni" paket, sermaye sınıfları için uzlaşma ve istikrar, emekçiler içinse işten atılma ve yeni zamlar "vaadediyor".*
- *KİT'leri yeniden düzenlemeyi amaçlayan "özerkleştirme-tasfiye" planı işçilerin önünde yeni bir tehlike olarak duruyor. Paket ekonomideki dengesizliklerin giderilmesi için KİT'lerin verimli hale getirilmesi, bir kısmının ise tasfiye edilmesi gerektiğini herkese kabul ettirmeyi amaçlıyor.*

DYP-SHP koalisyon hükümetinin, ANAP'dan devraldığı "yıkıntı"yı onarma iddiasındaki "mucize ilaç"ı açıklandı. ANAP döneminde yaşanan ekonomik, toplumsal ve siyasi iflası aşma vaadiyle işbaşına gelen koalisyonun "ekonomik reform"la birlikte gerçekte kime ne vaadettiği ise bugünden öngörülebilir durumda. 24 Ocak'ın emperyalizmle bütünleşme ve tekelci sermayenin egemenliği hedeflerini ana ekseni olarak benimseyen "yeni" paket, sermaye sınıfları için uzlaşma ve istikrar, emekçiler içinse işten atılma ve yeni zamlar "vaadediyor".

YENİ BİR 24 OCAK MI?

Ekonomik paket tartışmalarının gündeme getirdiği ilk soru paketin yeni bir "24 Ocak" niteliğinde olup olmadığıydı. 24 Ocak kararları, Türkiye kapitalizminin yaşadığı ekonomik krize yeni uluslararası işbölümü içinde bulunan radikal bir çözümün ifadesiydi. Bu çözümün emekçi sınıflar açısından anlamı, alabildiğine yoksullaştırma, örgütlülüklerin dağıtılarak işçi sınıfının "disipline edilmesi", her türlü muhalefet çabasının devletin yoğun baskısıyla karşılaşması ve sermaye için dikensiz gül bahçesi olan 12 Eylül ve ANAP yıllarıydı. 11 yıl sonra bu sistemin gelip tıkandığı nokta iflasa yakın bir ekonomik, siyasi ve toplumsal tıkanıklık ile yerli ve yabancı sermayenin bu tıkanıklığa karşı talep ettiği istikrar ve üretkenlik artışı önlemleri oldu. Yerli ve yabancı sermayenin yoğun istikrar ve "reform" taleplerini karşılamak üzere açıklanan yeni paketten 24 Ocakvari radikal şok önlemler çıkmadı, 24 Ocak kararlarını birebir tekrarlayan kararlar açıklanmadı; çünkü yeni paket 24 Ocak'ın tekrarı değil bir devamıdır.

24 Ocak kararları, dünya kapitalizminin değişen niteliğine uyum göstermekte geciken Türkiye'ye yapılan ani ve hızlı bir yön değiştirme müdahalesiydi. Emperyalizmle entegrasyon (burjuva dilinde ihracata dönük sanayileşme) ve tekelci sermayenin egemen sınıf olarak sivrilmesi, radikal boyutu metnin kendisinden bile açıkça görülen 24 Ocak'ın ayırdedici özellikleriydi. Türk parasının dış etkilere açık hale getirilmesi, ithalatın serbestleştirilmesi, fiyatların serbest bırakılması Türkiye kapitalizminde köklü yön değişiklikleri için gerekli olan şok önlemlerdi. Bu ekonomik ve siyasi tercihin kısa vadede başarılı olabilmesi için ise, geniş halk kesimlerinin yoksullaştırılması, yani kaynakların enflasyon (zorunlu tasarruf) yoluyla tekellere akıtılması kaçınılmazdı. 12 Eylül, ekonomik operasyonun bu kaçınılmaz sonucunu garanti altına alacak bir siyasi sistemin başlangıcı, ANAP ise bu sistemin kurumsallaştırılması yönünde atılan birer adım oldular.

İSTİKRAR VE SERMAYE İÇİ UZLAŞMA

Yeni paket emperyalizm ve tekelci sermayeninin egemenliğini ana ekseni olarak kabul ediyor ancak bu sürecin yaşanmasında ortaya çıkan sorunları hafifletmeyi amaçlıyor. Paketin hedefi 1980'de başlayan sürecin aksayan ve tıkanmaya yolaçan yönlerinin ayıklanması ve sürecin aynı sistem içinde derinleştirilmesi ve aksaksız hale getirilmesidir. Açıklanan önlemler öncelikle istikrarı ve piyasaların disipline edilmesini amaçlıyor; bir başka deyişle ekonomik paket bir büyüme ve sanayileşme programı değil bir istikrar programı niteliğinde.

Tekelci sermayenin egemenliğinin pekiştiği, emperyalizmle bütünleşmenin ekonominin önemli bir özelliği haline geldiği bir sürecin ardından istikrar neden yeniden bir ihtiyaç haline geldi? Bu tıkanıklığı aşma iddiasında bulunan paketin "çözümleri" sermaye ve emekçi sınıflara ne "vaadediyor"?

11 yıldır uygulanan politikalar tekelci sermayenin egemenliğini ve emperyalizmle bütünleşmeyi sağladıkları halde ekonominin yapısal sorunları çözmeyip, aksine bunları çok daha kalıcı hale getirdiler; ekonominin yapısal dengesizliklerini iyice keskinleşti. 24 Ocak'la başlayan dönem tekelci sermayeyi, özellikle de mali sermayeyi (bankalar vs.) güçlendirdi ve sistemin egemenliğine oturttu. Ekonomik güçler dengesindeki bu daralma zaman içinde egemen sınıflar ittifakı içindeki orta sermaye grupları aleyhine sonuçlar doğurmaya başladı. İmalat sanayinin ağırlıklı bir kesimini oluşturan bu orta sermaye grupları kaynakların tekellerin hizmetine verildiği bir ortamda ciddi zorluklar yaşadılar. Yaşanan bu zorluğun ekonomik tabloya yansıması1980'li yıllar boyunca imalat sanayinde görülen durgunluk ve üretim düşüşü oldu. Aynı yıllarda holdinglerin özellikle de bankaların karları inanılmaz boyutlarda yükseldi. Ekonomik faaliyetin giderek sınırlı bir alana, bir avuç büyük holdingin çevresine sıkışması ve büyümenin durması, durgunluk ve sistemin işleyişinin ciddi biçimde aksaması sonucunu doğurdu. ANAP iktidarının son döneminde bu durgunluk tam bir tıkanıklık halini aldı: Yüzde 70'lerden aşağıya inmeyen bir enflasyon, 5 milyon işsiz, 50 milyar dış borç, bir o kadar iç borç, dış ticaret ve bütçe açıkları, tüm piyasalarda istikrarsızlık, denetimi sağlanamayan fonlar bu tıkanmanın en açık göstergeleriydi. Özetle, 24 Ocak'la uygulamaya sokulan iç pazarı daraltan ve kaynakları tekelci sermayeye aktaran politikaların bizzat kendileri, emperyalizmle bütünleşme sürecinin tamamlanmasını engeller hale geldiler.

Yeni paket bir yandan ekonomik dengesizlikleri emperyalizmle bütünleşme sürecini engeller olmaktan çıkarmaya çalışırken diğer yandan da egemen sınıflar arası dengesizlikleri tekelci sermayenin konumunu sarsmadan yumuşatmayı amaçlıyor. Düzen, siyasi düzlemde zorla uygulamaya çalıştığı "toplumsal uzlaşma"nın bir benzerini ekonomik alanda da hayata geçirmeye çalışıyor. Ancak bu uzlaşmanın sınırları yalnızca orta sermayeye kadar uzanıyor. Yaklaşık 20 trilyon liralık teşvikin orta sermaye gruplarına yöneltilmesi hedefi, bu kesimin devletin sınırlarını çizdiği bir ekonomik uzlaşmaya dahil edilmesi çabasının bir ifadesi.

İŞÇİYE DÜŞEN: İŞTEN ATILMA VE ZAM

Siyasi planda olduğu gibi ekonomik plandaki "uzlaşma"da da emekçi sınıflar için düşünülen rol fedakarlık ve devletin çizdiği sınırlara uyulması. Bu açıdan KİT'ler ve özelleştirmeler paketin son derece önemli bir parçası.

KİT'leri yeniden düzenlemeyi amaçlayan "özerkleştirme-tasfiye" planı işçilerin önünde yeni bir tehlike olarak duruyor. Paket ekonomideki dengesizliklerin giderilmesi için KİT'lerin verimli hale getirilmesi, bir kısmının ise tasfiye edilmesi gerektiğini nerkese kabul ettirmeyi amaçlıyor. "KİT sorununun ortadan kaldırılması" için gerekli görülen "fazla istihdamın eritilmesi" planının anlamı büyük çapta işçi kıyımlarına gidilmesi. Ancak özelleştirme-özerkleştirme planının emekçi sınıflar açısından tek olumsuz sonucu işsiz bırakılmak değil. İlk planda tasfiye edilemeyen KİT'lerin birer zam makinası olarak çalıştırılmaları, tasfiye edilenlerde ise yeni teknolojik yatırımlara gidilmesi yeni bir enflasyon dalgasının başlıca nedenleri olacak. Ekonomide küçük çapta da olsa bir canlılık yaratılabilmesi için gerekli iki yol var: Ya vergi toplanacak ya da enflasyonla halkın birikimlerine zorla el konulacak. Sermayenin vergilendirilmesi mevcut siyasi tercihlerle mümkün olamayacağından zamlar yine bu sistemin kaçınılmaz bir parçası olacak. 24 Ocak'ın devamı niteliğindeki bu yeni paket 24 Ocak'ın iki temel sonucunu daha büyük boyutlarda ortaya çıkaracak: İşten atılmalar ve zamlar! Kısacası, istikrar ve enflasyonun düşürülmesi vaadiyle talep edilen fedakarlık tam bir teslimiyet anlamına geliyor.

PLANI İŞÇİLER BOZABİLİR

Sermayenin sözcüleri ileride karşılaşacakları sorunları bilerek şimdiden kendileri güvenceye alacak önlemleri dayatıyorlar. TÜSİAD ve TİSK, ILO normlarına uyulması gibi sınırlı bir iyileştirmeyi bile sermayeye yönelik bir saldırı olarak eleştiriyorlar. Demirel ise beklenen güvenceyi vermekte gecikmiyor ve "merak etmeyin mantığa aykırı birşey yapmayız" diyor. Mantık "sermayenin mantığı"; 13.-17. maddelerin kaldırılması bir başka bahara kalıyor. Yine Tansu Çiller Özal ile aynı dili kullanarak "sendikalı işçiler mutlu azınlıktır" diyerek emekçi kesimleri birbirine düşürmenin tohumlarını atıyor.

Paketin "başarıyla" uygulanıp uygulanamayacağını ise büyük ölçüde önümüzdeki dönemde işçi muhalefetinin ortaya koyacağı direniş hattı belirleyecek. İşçilerin toplu sözleşme dönemlerinde , işten atılmalar karşısında ortaya koyacakları tutum sistemin en zayıf halkasını oluşturuyor. Egemen sınıflar serbestçe at koşturabilecekleri bir kulvara sahip değiller. Karşılarına çıkacak güçlü bir işçi muhalefeti, işten atılmalara, özelleştirmelere, zamlara ve anti-demokratik baskılara karşı sistemli direnişler yaratabildiği oranda "uzlaşma" diye sunulan ama teslimiyetten başka bir şey olmayan bu planı bozabilir.

Koalisyonun ekonomik paketi tekelci sermayenin programıdır; ama bu program bir bütün olarak sistemin ve genel olarak sermayenin çıkarlarının güvence altına alınmaya çalışıldığı bir dönemde uygulanacak. ANAP'ın "zorba devlet" eliyle yürüttüğü politikalar bu kez DYP-SHP koalisyonunun "baba devlet"inin elinde. Programın "başarıyla" uygulanabilmesi için ise emekçi sınıflardan fedakarlık, sabır ve uzlaşma talep ediliyor. Bu bekleyiş sermaye açısından umulan sonuçlar doğurmazsa "baba"nın "zorba"ya dönüşmesi kaçınılmazdır. İşçi sınıfı kendisine yönelik teslimiyet çağrılarına "bir 11 yıl daha istemiyoruz" diyerek karşı çıkmak, elindeki mevzileri sistemli direniş odaklarına dönüştürmek ve dönemin kendisine dayatacağı sorunlara karşı hazırlıklı olmak gibi görevlerle karşı karşıyadır.

Bahar isyancıdır

Baştarafı 1. sayfada

rüldü. ..Kayıplar bulunamıyor... Kamuoyu, tüm bunların bir Kürt ayaklanması tehlikesine karşı devletin "önleyici tedbirleri" olduğuna basın ve TV aracılığıyla ikna ediliyor. Bu eylemlilikler "kamu vicdanınca" artık meşru görülüyor. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Çetinkaya'nın görevden "affını" istemesiyle tüm yetkilerin Genel Kurmay'a devredilmesi basın tarafından sıradan bir haberin ötesinde bir anlam taşımıyor. MİT'çi günlük basının manşetlerinden inmeyen "operasyon sürüyor" haberleriyle yaratılmaya çalışılan "gerilim" göstermektedir ki; devlet Kürdistan'a ilişkin yeni bir politika saptamamış. Özel Tim ve kontrgerilla hala faaliyetlerine devam ediyor. Askeri çözüm hala devletin tek seçeneği. Genel Kurmay Başkanlığı, bu çözümlerini kolaylaştırıcı yeni projeler hazırlıyor. Bunun en yakın örneği ise NATO'dan Güneydoğu'da konuşlandırılmak üzere istenen Çokuluslu Askeri Güç.

Yeni hükümet kürt sorununun " halledilmesinin" tek yolunun kendi çözümleri olduğunu, kamuoyuna izah etmekte zorlanıyor. Bunun için "kahraman Türk basınını " da yanına alarak hayali operasyonlar düzenliyor. Devlet " Türk basınına" dağların tepelerine beyaz naylon gerilla çadırları kurduruyor, sonra da bunları özel Tim ve Komandolara imha ettiriyor. Basına, kaç çadırın yokedildiğini, nasıl vurulduğunu, kaç gerillanın öldürüldüğünü, kaçının yaralı, kaçının kaçarken donduğunu yazdırtabilen devlet, yaptığı operasyonların sonuçlarını halka gösteremiyor. Acaba dağların tepesinde tam ölüleri toplamaya vakit geldiğinde müthiş bir fırtına kopup gerillaların ölülerini uçuruyor mu yoksa başka birşey mi oluyor bilinmiyor!

Devletin Kürt realitesini, demokratlaştığı için değil, "kafasına çok sopa yediği için" tanıdığı açığa çıktı. Kürtler varlıklarını ve "realite"lerini dövüşerek kabul ettirdiler. Bir yandan "demokratikleşiyoruz" diyen yeni hükümet, öte yandan devlet terörünü uygulamadan geri durmuyor. Bu terörü, sırtında taşımak zorunda olduğu "demokrasi kamburundan" ötürü meşrulaştıramayan hükümet "eski yöntemlere" devam diyor. Kontrgerilla sahnedeki yerini aldı: Kapalıçarşı ve Ataköy'de bombalar patladı. 1 ölü, 14 yaralı. Yine devlet yetkililerinin basında yer alan Kürdistan'da girişeceği her türlü operasyonun meşruluğunu sağlamaya yönelik beyanatları var: "Saddam Irak Kürtleri'nin direnişini bastırmış, zira böylesi bir şey Türkiye de neden olmasınmış!" Kürt sorunu çözüm bekliyor. Devletin çözümü: Saddam'ın Halepçe'de yaptığı soykırımına benzer kitlesel katliamlar. Şimdi bu katliamların zeminini yaratma uğraşındalar. Öte yandan Kürdistan muhalefeti, Devletin terörünü gizlemeye çalıştığı demokrasi maskesini düşürmeye zorluyor. Koalisyon hükümetinin demokratikleşme prоğramında Kürt sorununa yönelik demokratik bir çözüm çıkmadı. Kürdistanda kendini kurşunla gösteren "demokrasimiz" ülkenin batısında "gülle" görünmeyecek. Ülkenin batısında da devlet terörü azgınlaşıyor. Sokak. infazları, "hücre evleri" baskınları artarak devam ediyor. Uzlaşmadan hoşgörüden bahseden koalisyon hükümetinin gerçek yüzü toplumsal muhalefetin demokratik taleplerini sokakta ifade etmeleriyle birlikte ortaya çıkıyor.

Kimbilir belki de bahar da gerçekten bir Kürt isyanı var.

Çünkü bahar isyancıdır

AÇIKLAMA

IŞÇILERIN SESİ GAZETESİ
Yazıişleri Müdürlüğü'ne

Gazete'nizin 2/1/1992 tarih ve 34 sayılı nüshasının 2nci sayfasında "MARAŞ'TA YAŞANAN VAHŞETİ UNUTMADIK" başlığı altında bir yazı yayınlanmıştır. Mezkur yazıda "...Bu vahşetin yönlendiricisi olan Maraş Davasının 1 numaralı sanığı olarak yargılanan Ökkeş Kenger, şu anda MÇP Milletvekili sıfatıyla Mecliste...TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nda yer alan Ökkeş Kenger, işlediği cinayetlerin lekesini ellerinde taşıyor..." denilmek suretiyle şeref ve haysiyetime saldırıda bulunulmuştur.

Adana-Kahramanmaraş-Urfa illeri Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nca hazırlanan 15.4.1979 tarih ve 707-E- 103 K. Sayılı İddianamede şahsıma yöneltilen bütün suçlamalardan aynı Komutanlık nezdinde kurulan 1 Numaralı Askeri Mahkemesinin 8.8.1980 gün ve 1980/92 E-520 K. sayılı kararı ile BERAAT ETTİM. Sıkıyönetim Komutanının temyizi üzerine mahkemece verilen beraat kararı Askeri Yargıtay 5. Dairesinin 11.7.1983 gün ve 1982/530-1983/1 Esas-1983/351 K. sayılı ilamı ile ONANDI ve karar kesinleşti. Davanın 1 numaralı sanığı olarak yargılandığımı bildiğinize göre, beraat ettiğimi ve beraat kararının kesinleştiğini de bilmeniz gerekir. Beraat ettiğimi bile bile bu şekilde yayın yapmanızı ne Basın Ahlakına sığdırmak mümkündür, ne de Basın Hürriyetine. kasta müstenid yazınızdan dolayı her türlü şahsi haklarımız mahfuz tuttuğumu bildirir işbu cevap yazımın Gazetenizin ilk çıkacak sayısının aynı sayfa ve sütununda yayınlanmasını rica ederim.

Ökkeş Şendiller (Kenger)
MÇP. Kahramanmaraş Milletvekili
Ankara-13 Ocak 1992

SAHİBİ: Ali ATEŞOĞULLARI
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adnan CANSIZ
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Apt. Kat: 5 Cağaloğlu İstanbul
Tel-Fax: 528 16 73 Baskı: Sonhavadis Mat.
Hesap No : Yapı Kredi Sirkeci Şb.
No. 616664-9 DM. 040087-9 TL. 616665 NLG
ÜRETENLER: Çetin Uygur, Günnur İlhan, Füsun Demiralp, Yaşar Kanbur, Kader Gören, Murat Doğan, Ali Ateşoğulları, Naci Alpkan, Orhun Çoban, Hüseyin Karcı, Recai Soydan, Sinan Seferoğlu, Semra Hatunoğlu, Özgür Ünal, Adnan Cansız, Ferda Koç, Yusuf Yıldız, Adil Boztaş, Yılmaz Kartal, Veysel Aydın, Hilmi Begümcan, Ertuğrul Bilir, Gülsüm Polat ve işçiler.

ANKARA BÜRO:
İzmir Cad. Elgün Sok. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO:
Kahraman Mescit Mah. 842. Sok. No: 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO:
Tepebağ Mah. 10. Sok. No: 32 Kat: 3, Tel: 12 44 61
İZMİT BÜRO:
Demiryolu Cad. Yeni Cuma İşhanı No: 142 Kat: 4, Tel: 14 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO:
İstiklal Mah. Adalar Sok. Ege İşhanı No: 1/10
GEBZE BÜRO:
Hacı Halil Mah. 1424. Sok. No: 2/10 Aykan İşhanı

TEMEL COŞKUN

Hüznün kollarına düştüğünü görmedik
Öfkeyse hiç terketmedi seni
Nereye yağacağını bilirdin ve sen
Bizimleyken tebessüm hiç eksilmedi
Gözlerinden

Ailesi ve Arkadaşları

Devrimci İşçiler v[...]
1992 yılı hedefler[...]

Baştarafı 1. s[...]

Bütün bunlardan dolayı işçi sınıfının devrimci s
önderliğe duyduğu gereksinim yaşamsaldır. Bunun i
sınıfının devrimci önderlerinin ve sınıf kitle sendikal
şının işyeri işyeri, şube şube, tüm sendikal organlar
kılınması geciktirilemez ve küçümsenemez bir önem

1992 YILI-KOALİSYON HÜKÜMETİ VE ÜRETENLER

'92 yılı işçi sınıfı ve sendikal gelişmeler açısınd
bir önem taşıyor. Özel ve kamu sektöründe çalışan
işçinin sözleşmelerinin bağıtlanması ve sendika gene
larının gerçekleştirilecek olması 92 yılını önemli k
faktör. Bu faktörlerin yanında metazori bir "toplum
laşma" politikasına girişen koalisyon hükümetinin
sınıfsal tutum da önemli bir yere sahiptir.
Koalisyon hükümetinin bugün gözettiği temel
"devletin çıkan çivisini "çakmaktır.
Bunun için başbakanlık genelgelerinde;
"Herkesin kendi hedeflerini bir kenara bırakıp,
ye'nin kalkınması" için işbirliği çağrıları çıkarılmak
ve kaymakamlar başkanlığında il ve ilçe meclisleri k
sı emredilmektedir. Bunun için "toplumsal uzlaşma
mektedir.
Sermaye ittifakını güçlendirmek isteyen, küçük
ölçekli şirketlere fonlardan 20 trilyon ayıran koalisy
kümeti, memurlara %25 maaş artışı layık görmekted
dika bürokratlarına devlet iskemlesi uzatan hükümet
Belediye ve Yurtiçi Kargo işçilerine ve memurlara
dipçik sallamaktadır. AGİK platformunda bölgesel
arzulanırken, ILO normları doğrultusunda hazırlanar
siz iş yasalarına bile veryansın eden sermaye temsil
"mantık dışı birşey yapılmayacağı" garantisi ver
Yedi düvele ilan edilen memur sendikalarının yasal
ması hedefini 92 yılı programından alelacele çıkarm
Hükümetin sınıf tavrı budur.
İşçi sınıfın devrimci sendikal yapılarının etkili o
bu süreçde, sendika oligarşilerinin ,koalisyon hükü
sınıf politikalarına karşı girişecekleri uzlaşma yada
le tavrı özel bir önem taşımaktadır.
Yıllardır Özal tarafından "çağdışılık"la suçlanan
rin örgütlü güçlerine dayanan mücadele programları
mak yerine devlet kapısı aşındıran, üstüne üstlük iş
rafından da güven duyulmayan bürokratik sendikac
niden devlet ricalinde yer kapma ve kendilerini iş
özgürleştirme kaygısıyla tam bir sınıf teslimiyetine
miştir. En muhalifleri bile, gazetelere hükümet g
lehine ilanları vererek, lobivari ilişkiler üzerinde dev
ulmayı hedeflemektedirler. Sendikaları, mücadele a
maktan çıkarıp, talep oluşturma ve hizmet kurumu
özdeşleştiren "yeni düzen sendikacılığı" bağımsız iş
ketinin etkisizleştirilmesi yönünde çok tehlikeli bir
92'de gerçekleşecek genel kurullarda, bürokrat s
cıların başlıca yöntemleri, hükümete dayanma ve d
sendikal örgütlenmeleri etkisizleştirmeye girişme ol
Sözleşme dönemlerinin alışılmış hareketliliğini bile
hükümete fırsat verme" gerekçesiyle engellemeye gi
ri kimse için sürpriz olmamalıdır. Sendikaları arkası
hükümetin hak taleplerini yasadışı ve aşırı ilan etme
leşme eylemlerini suç sayması da bu gelişmelerin
olacaktır.
Bu düğümü çözecek tek güç olan işçi sınıfı ise
sız sınıf örgütlenmesinden ve yeterli moral güçten
dur. Son on yılda Zonguldak greviyle en üst noktas
şan işçi sınıfı hareketi, körfez krizi sonrasında günd
len işçi kıyımının ve yenilgilerin ağırlığını taşımakta
yer gerçekleştirilen direniş ve işgaller de bu ağırlığ
memektedir. Sadece dolaysız hak gasbına uğrayan
bir kısmı mücadeleye girişmekte, Ankara'ya yön
ama etkili bir dayanışma ve destek bile oluşman
Birlik çabalarının etkisiz kalması ve kazanma azm
yıflaması bağımsız örgütlenme bilincini de körel
başka güçlerden medet umma ve duyarsızlığı güçlend
tedir.
Yeniden faaliyetleri serbest bırakılan DİSK ise
ratik mutabakat" ve "çağdaş sendikacılık" söylemiyl
met kapısı aşındırmakta ve hükümetin mal varlığını
mesi için "uslu" durmaktadır.
İşçi sınıfının bugünkü kendiliğinden hareketsizliğin
bilinçli sınıf hareketine dönüştürülmesi sendikal dü
çalışanlar lehine çözülmesi ve 92 mücadelelerinin işç
tarafından kazanılması için devrimci sendikal yapıla
ratılmaya girişilmesi kaçınılmaz bir görevder. Bu sor
luk öncü ve devrimci işçilerin omuzlarındadır.

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Devrimci işçilerin sendika yönetimine taşınma ç
sında bazı noktalar önem taşımaktadır. Kimi haklı k
la beslenen bu yönler çalışmanın içinde irdelenmeli v
rilmeye çalışılmalıdır.
Bu yönlerden birincisi sendikalizme düşme ka
ifade edilebilecek bağımsız sınıf çıkarlarını gözetme
kaygı ve tehlike, siyasal önderlikten yoksun olunan
reçde gözardı edilebilecek bir kuruntu değildir. A
kaygıyla hareketsiz kalmak takınılacak en olumsuz ta
Sınıfsal hedeflerin ve hareketin bağımsızlığı, s
mücadele alanın ve sendikaların dışında durularak s
maz. Bu olsa olsa, devrimci düşüncelerin bugünkü m
liğini pekiştirir Bağımsızlık egemen sınıflara karşı m
lede savunulacak politikaların içeriğinde aranmalıdır
ların bugünkü haliyle ödünç alınıp kullanılması değ
araçların kullanılırken dönüştürülmesi esas alınmalıdı
Çünkü bağımsız sınıf hareketi üretilen politikalar
çekleştirilmesi surecinde yaratılabilir ancak. Devrim
politikalarının kitleselleşmesinde ve kalıcılaşmasınd
min açmaz ve çıkmazlarının sunduğu sendikal hak
olanakların kullanılması (dönüştürme hedefi gözden
dilmemek şartıyla) gereklidir, kaçınılmazdır.
Diğer bir tehlike, sendika yönetimlerini ele g
mantığıyla sınırlı bir pragmatizmden kaynaklanabili
sınıfının gücüne, işyeri örgütlülüklerinin iradesine day
yan, işyeri komite ve konsey perspektifini temel al
bir çalışma tarzının sendikal alanda başarısı ancak
olabilir. Sendikal hilelerle, sınıfsal temelde olmayan
likle "ele geçirilecek" yönetimlerin bürokratlaşması v
fa yabancılaşması ciddi bir tehlikedir. Zaten düzen se
cıları tarafından ustaca kullanılan bu tür yöntemlerle
sendikacılarına karşı başarı alma şansı fazlaca yoktur.
Ancak burada işyeri örgütlülükleriyle, devrimci se
yapılar birbirinden ayrılıp hiyerarşik bir sıraya soku
çalışılmamalıdır. Komite, konsey örgütlülükleri ve de
sendikal yapıların yaratılması birbirini güçlendiren ve
tiren ayrılmaz süreçlerdir. Nasıl ki IKK'leri devrimci
kal yapıların temel taşıysa, kazanımlar sendikal m
de, komite/konsey çalışması yapmak için gözardı edil
si gereken önemli bir olanaktır.
Bugün acil olarak yerine getirilmesi gereken görev
lusözleşme ve kongre süreçleriyle beraber başlayacak
hareketliliğin içinde ve önünde yer almaktır.
İşyerlerinde işyerinin sorunlarına çözüm üretmey
layan ve işçi sınıfının genel sorunlarına müdahaleye
len meclisler yaratmaya girişmek, belirlenen talepler
çekleştirmeye çalışmaktır. Bu talepler etrafında yükse
mücadelenin içinde ve önünde taslak çalışmalarına, d
seçimlerine müdahale etmektir. İşçilerin sendikalarınd
tidar olması, devrimci işçilerin sendika yönetimlerine
ması hedefini gözden kaçırmadan aynı şubeye bağlı iş
ri meclislerinin temsilcilerini şube meclislerinde bir
getirmek ve şubeleri hedeflemek; şube meclislerini bir
getirerek genel merkez meclislerini yaratmayı bir göre
rak önümüze koymak gereklidir.
Bu hedefleri gözümüzde büyütmemeli; işçi sınıfın
pesinde oturan sendikacıların bürokratik mekanizmal
hileler dışında gerçek bir güçleri bulunmadığını unutm
lıyız.
Bu hedefleri ve kazanılacak başarıları küçümseme
yiz. Büyük ve kalıcı mevzileri ancak böyle ilmik ilmik
kuyarak kazanabiliriz. Bunun için gerçekleştirilebilir h
leri gözeterek durmaksızın müdahale etmeliyiz.
Şimdi buna girişmenin tam zamanıdır. Geniş zam
beklemek, yeterli zeminler aramak onyıllardır hiçbir
nakları olmadığı halde işçi sınıfının temsilciliğini y
sendika oligarşilerine bir on yıl fırsatı daha vermek ol
tır.

Her hasat zamanı aynı kaygıyla söylenir

Buğdayın Türküsü

...n toprağa düşer. Büyür başak olur. ...r. Umutla biçilir bu başaklar. ...r üreticinin harman sevinci. İşte ...: alınır ürün. Fakat bununla birlikte ... düşünce büyür insanların ...arında. "Ürünümü tüccara ...mam" diye düşünür. Çünkü ...liğin kol gezdiği ülkemizde tüccar ...başlı bir canavardır. Bu koşullarda ...i her şeyi bilen ve başımızın ...nde duran yanılmaz bir el gibi ... üretici, "Devlet daha iyi para ...or hem de daha güvenli" diyerek ...ünü TMO'ya (Toprak Mahsülleri ...) götürür.

...römörk ürünü teslim etmek için ...'nun önünde günlerce süren ...yişde çarkın ilk dişlisi dönmeye ...r. Günler geceler boyu aç açık ...a bekledikten sonra yorgun, aksak, ...eyf experin karşısına çıkar. Aylarca ...p acılarla büyüttüğü ürün, experin ...dan çıkan rakamla adeta bir kuş ...ok pahasına elinden uçar gider. ...ün değeri tamamen keyfidir. Tabi ...varlıklı bir çiftçiyseniz besiye ...n exper size en yüksek fiyatı ...ekte tereddüt etmez. Bu şekilde ...teslim edilir.

...bu öykü burada bitmez.

...emizde tarım ürünleri ...muz-Ağustos aylarında TMO'ya ... Hükümet tarafından yapılan ilk ...amada "Üretici hububat ...inden bir hafta sonra ürün ...ğını alacak" denildi. Fakat günler ...esine rağmen hububat ödentileri ...nda hiç bir ses çıkmıyordu. Aradan ...ir ay geçtikten sonra hükümet şu ...mayı yaptı; "Şimdi alacakların ...ni ödeyeceğiz. Kalan miktar ise 3 ...ra ödenecektir. Ayrıca üreticiye ...esliminden ödentiye kadar kilo ... haftalık 4 lira zam verilecektir." ...klama köylüde şok etkisi yaptı. ...köylü, harman sonrası düğününü yapar, evlenir. Evdeki hesap çarşıya uymamıştır. Köylünün bir çok umudu suya düşmüştür. Şimdi köylü isteklerini gerçekleştirebilmek için gelecek harmanı beklemeye başlamıştır. Fakat gelecek harmanın da garantisi yoktur.

Bu arada üreticinin alacağı olan %30'luk bölüm hükümetin değişmesiyle değişik çarklara teslim edildi. Buğdayın çileli öyküsü devam ediyordu. İlk yaygara 4 liranın iptal edilmesiyle başladı. Daha sonra 29 Aralık'ta yapılan bir açıklamayla kalan %30'luk miktarın %25'lik kısmının yılbaşına kadar ödeneceği söylendi.

Kış acımasızca bastırmış, kar bir çok yerde ulaşımı etkilemişti. Bölgede yolları biraz iyi olanlar sabahın erken saatlerinde ilçe ve şehir merkezlerine doğru gitmeye başladılar. Karda, ayazda yollarda kara saplanan, kayıp devrilen arabalar, kadınlı erkekli yayan yapıldak saatlerce yol yürünerek TMO'nun kapısına gelindiğinde bürokrasinin yabancı yüzüyle karşılaşıldı. "Bugün git yarın gel" denilmişti. Acı içinde ve suskun geri dönüldü. Ertesi gün aynı sıkıntılar tekrar yaşanarak merkezlere ulaşıldı. Kuyruklar ve hakaretler arasında para alındı. Fakat üreticinin yüzünde acı bir tebbessümden başka bir şey söylemek mümkün değildi. Çünkü hububatın teslim edildiği günlerde 2000 liranın altında olan mazot 3000 liranın üzerine çıkmış, tüm ihtiyaç maddelerinin fiyatı bir kat artmıştı. Şimdi ise köylü yine büyük bir suskunluk içinde geri kalan paranın ödenmesini bekliyor.

Bizler anlatmakla bitiremiyoruz buğdayın acı öyküsünü. Fakat diyoruz ki, gelin hep beraber elele verip güzel bir sona bağlayalım bu öyküyü.

ESKİŞEHİR KÖYLERİNDEN DEVRİMCİ TARIM EMEKÇİLERİ

TÜM-BEL-SEN Genel Başkanı Vicdan Baykara: "Eylemlerimiz sürecek"

Son bir ay içinde peş peşe eylemler gerçekleştiren kamu çalışanlarının, hükümetin sendikal haklar konusundaki ikircikli tavrından dolayı huzursuzluğu artıyor. Kamu çalışanlarına sendika hakkından sözettiği halde, bu hakkın yasal düzenlemesine gitmek yerine, Ocak zammıyla fiili bir gelişme yaratan ve memurun toplu sözleşme hakkını baştan törpüleyen hükümet yaygın biçimde protesto ediliyor. Hükümet ise 92 yılı programından memur sendikalarının yasallaştırılması hedefini çıkararak sendika hakkını başka bir bahara bırakıyor.

Bu döneme ilişkin düşüncelerini aldığımız Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, eylemlerin süreceğini ifade etti.

"Bizler kamu çalışanları sendikaları olarak, toplu sözleşme ve grev hakkımızdan taviz vermiyoruz. Yeni hükümet, kaç aydır yasal düzenlemeler doğrultusunda somut bir adım atmadı.

Üstelik, DPT, 1992 yılı programından kamu çalışanlarının sendikal düzenlemelerini çıkardığını açıkladı. Bize göre bu bir danışıklı döğüş. Çalışma Bakanlığı, DPT'ye "Biz memurlara sendika sözü verdik" diyor ama Çalışma Bakanının kendisi de somut bir adım atmıyor. Bu noktada, biz kendi gücümüze güveniyoruz. Bize verilecek yüzdeleri istemiyoruz.

Son bir ayda yaptığımız bir dizi eylem Ocak zamlarına ilişkin değil, toplu sözleşme ve grev hakkımıza yöneliktir. Toplu sözleşme ve grev hakkımıza ilişkin yasal ve anayasal düzenlemeler yapılana kadar eylemlerimiz sürecek.

Ancak, bize göre bu konudaki yasal düzenlemelerden önce, 657 sayılı yasa mutlaka iptal edilmelidir. Bu yasanın çerçevesi değişmeden getirilecek kısmi düzenlemeleri kabul etmiyoruz. İstanbul'da yaptığımız ve Ankara'da yapacağımız mitingler, bu doğrultuda bir zorlamadır."

Toplu sözleşme ve grev eylemleri

TÜM MALİYE-SEN YEMEK BOYKOTU

6 Ocak'ta Ankara Defterdarlığı'nda Tüm Maliye-Sen'li memurlar tarafından memur maaş katsayısına ilişkin yemek boykotu yapıldı. Yemekhanede konuşma yapan bir memura personel müdürünün müdahelesi, diğer memurlar tarafından engellendi.

Bu arada yemekhaneye gelen Ankara Valisi ise, konuşmayı dinlemekle yetindi. Yaklaşık 600 civarında memur kortejler halinde Defterdarlık'tan Ulus Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü.

Ulus meydanında yapılan konuşmalardan sonra, "Sefalet ücretine hayır", "Sadaka değil toplu sözleşme", "Sözleşme hakkımız grev silahımız" sloganlarıyla dağılındı.

EĞİT-SEN ANKARA ŞUBESİNDEN UYARI

11 Ocak 1992 günü memur maaş katsayısını protesto amacıyla, çeşitli illerden gelen eğitim emekçileri, Ankara Eğit-Sen'li devrimci öğretmenlerle birlikte Konur Sokak'ta bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının ardından, "Yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendikamız" pankartı ve "Ana dilde eğitim", "657'ye hayır", "2821 ve 2822'ye hayır", "Demokratik laik eğitim" dövizleri ve sloganlarıyla başbakanlığa kadar yürüyüşe geçildi. Başbakan Demirel'le temsilcileri aracılığıyla görüşen eğitim emekçileri, Başbakan'a basın açıklamasında yeralan taleplerini ilettiler.

TÜM BEL-SEN'Lİ MEMURLAR; "NEZAKET ZİYARETLERİ BİTTİ, ARTIK UYARIYORUZ"

7 Ocak günü İzmir Konak Belediye binası önünde toplanan Tüm Bel-Sen'li memurlar, hükümeti protesto ederek şu açıklamayı yaptılar; "Hükümet bir yandan memur sendikalarını tanıdığından sözederken, diğer yandan da memur sendikalarını dikkate almadığını, yaptığı tek taraflı açıklama ve zam oranıyla göstermiştir. Bu tutumu, kamu çalışanlarının iradesine müdahele olarak görüyor ve protesto ediyoruz. Burada esas sorun, sendikaların taraf olarak tanınma ve toplu sözleşme masasına oturmasıdır. Memurun ihtiyaç duyduğu çözüm, kendi emeği üzerinde söz sahibi ve taraf olmasıdır."

Öte yandan Ankara'da 8 Ocak'ta Tüm Bel-Sen üyesi yaklaşık 700 memur Başbakanlığın önünde toplanarak gösteri yaptı. Tüm Bel-Sen Merkez Yönetim Kurulu, Başbakan Süleyman Demirel'le görüşürken, Ankara şube yönetim kurulu ve temsilciler de Başbakan yardımcısı İnönü'yle görüştüler. Yapılan görüşmelerde, temsilciler tarafından hükümet programında açıklanan bir çok sözün yerine getirilmediği ve bu noktada vaatlerin takipçisi olunacağı belirtildi. İnönü ise, görüşmelerde memur sendikalarının bakanlıkla ve ilgili kuruluşlarla irtibat halinde olunması ve sendikal hakların birlikte oluşturulması istendi.

Görüşmelerden sonra başbakanlığın önünde basın açıklaması okunarak, sloganlarla Güven Park'a kadar yürüyüş yapıldı. Basın açıklamasında grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı ve 657'nin kaldırılması noktasında hükümetin uyarıldığı bildirildi.

KAMU ÇALIŞANLARI SENDİKAL HAKLAR MİTİNGİ

Kamu calısanları sendikalarının ortak olarak düzenledikleri Sendikal Haklar Mitingi 26 Ocak'ta 5000 kişilik bir katılımla İstanbul'da yapıldı. Eğit-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Ray-Sen, Tüm Haber-Sen ve Tüm Sağlık-Sen'in katıldığı mitingin ikincisi, 15 Şubat'ta Ankara'da yapılacak.

Çağlayan'dan başlayarak Abide-i Hürriyet meydanında tamamlanan yürüyüşten sonra, yapılan konuşmalarda koalisyon hükümetinin vaadleri ile yaptıkları teşhir edilerek hakların mücadele ile alınabileceği, iktidarın sendikaları tanıması ve toplu sözleşme yapılması gerektiği anlatıldı. Mitinge, kamu çalışanları sendikaları dışında PTT ve Yurtiçi Kargo işçileriyle İHD üyeleri katıldılar.

Ayrıca, 1000 kişilik bir katılımla mitingte yeralan ve "Devrimciler", "Devrimci İşçiler", "Devrimci Gençlik" pankartları taşıyan devrimciler, miting sonunda devrim andı içerek dağıldılar.

Miting esnasında meydana gelen bir diğer olayda siyaset yapma tarzının kabız biçimlerini vurgulaması açısından ilginçti. Sendikal örgütlülükle siyasal örgütlenmeler arasındaki bağları ve aralığı doğru tesbit edemeyenler, ayrı bir kortej oluşturmayı göze alamayanlar, Tüm Sağlık-Sen'in kortejinin içinde saklanmaya çalışular.

Siyasi ajitasyon ve propaganda hakkının sendikal örgütlülüklerine zarar vermemesi gerektiğini hatırlatan devrimci sağlık memurları bu hatalı tutumu engellemeye çalışarak, onları mitinge katılan diğer politik oluşumlar gibi ayrı bir kortej oluşturmaya davet ettiler.

İstanbul'da yapılan mitinge 5000 kişi katıldı. İkinci mitingin Ankara'da yapılması düşünülüyor.

Tüm Maliye-Sen Kurucu Üyeler Kurultayı Yapıldı ve
Maliye Memurları Sendikalaştı

18-19 Ocak tarihlerinde Tüm Maliye-Sen kurucu üyeler kurultayı Ankara'da yapıldı. 16 ayrı ilden gelen 269 delegenin katıldığı kurultayda, gündem tüzük değişikliği ve genel merkez yönetim kurulu üyelikleri seçimiydi. Kurultayda sendika merkezinin yeri, yönetim kurulu ve oluşumu üzerinde iki farklı tavır çıktı. Yapılan oylamalar sonucunda, sendika merkezi İstanbul olarak belirlenirken; yönetim kurulu üyeliklerinin 6'sı İstanbul'dan, 3'ü diğer illerden oluşturuldu.

Yönetim kurulunu oluşturanlar şöyle; Hüseyin Aktan, Bahtiyar Alkan, İrfan Erdemoğlu, Bayram Keskin, Abdurrahim Uzun, Yasemin Gürçay, Hasan Yağız, Saim Özbayrak ve İsmail Şahin Geçici.

3 Şubat günü İstanbul valiliğine başvurusunu yapan Tüm Maliye-Sen, grevli toplu sözleşmeli sendika talebini içeren bir basın açıklaması okuyarak dağıldılar.

İlk-san Kesintisine Protesto

(İşçilerin Sesi-İzmir)

Kısa adı İLK-SAN olan İlkokul Öğretmenleri Yardımlaşma ve Dayanışma Sandığı kesintilerini protesto eden Eğit-Sen önderliğindeki öğretmenler Milli Eğitim Bakanlığı'na telgraf çektiler.

İlki 15 Ocak'ta gerçekleştirilen eylemde öğretmenler, Ocak ayından itibaren maaşların yüzde ikisi oranında aidat kesilmesini eleştirerek İlk-San yönetiminin ve ana statüsünün değişmesini istediler. Durumu protesto eden öğretmenler "Ortalama aylık 12,5 milyar, yıllık 145 milyara varan aidat kesintiler öğretmenlerin sorunlarını çözme doğrultusunda kullanılsa neyse; ama turizm, pazarlama, inşaat gibi alanlara yatırım yapılarak hem sandığın özüne aykırı işler görüyor, hem de holding mantığıyla iş yapıyorlar, bunun düzeltilmesi gerekir" dediler.

İkinci eylem ise Karşıyaka'da 18 Ocak Cumartesi günü gerçekleştirildi. Burada da öğretmenler, Eğit-Sen 2 No'lu şubeden PTT'ye giderek telgraflarını topluca çektiler

...im Ray-Sen Eskişehir Şubesi açıldı

(...lerin Sesi Eskişehir)

...gütlü mücadelenin ...e ulaşan demiryolu ...ları bundan kısa bir ...nce Tüm-Ray-Sen'i ...r. Hızlı bir şekilde ...ış kitlelere ulaşma çalışmalarını başlatan sendika, Eskişehir'deki örgütlü mücadelenin gücüne inanan memurların özverili çalışmalarıyla bu ildeki şubelerini 16-1-1992 tarihinde geniş bir katılımla açtılar. Yapılan basın açıklamasında; "Yapılacak düzenlemelerde işçi-memur ayrımı ortadan kaldırılmalı, kamu kesiminde çalışan herkes bütün sendikal haklardan yararlanmalıdır. İster kafa ister kol olsun emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan bütün çalışanlar sonuçta işçi sınıfının bir parçasıdır. İşverenlerinin devlet olması bu gerçeği değiştirmez. Memurlar için ayrı bir yasa çıkarılması işçi memur ayrımını sürdürecek ve kamu çalışanlarına sınırlayıcı hükümler getirecektir. Demokratik bir sistemin olduğu iddia edilen ülkemizde, işçi statüsünün dışında bırakılan diğer kamu çalışanlarının her türlü hak ve çıkarlarını savunmak için sendikalı olmaları gerekmektedir.(...) Sendikal mücadelemizi, bağımsızlık, demokrasi için, anti-terör yasası, '82 Anayasası ve diğer tüm anti-demokratik yasalara, uygulamalara karşı verilen mücadeleyle birleştirebildiğimiz oranda başarıya ulaşacağımıza inanıyoruz. Bunun için tüm demiryolu çalışanlarını Tüm-Ray-Sen çatısı altında örgütlenmeye çağırıyoruz. YAŞASIN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA MÜCADELEMİZ." dendi.

Sen yediveren gülüydün
Sen doğacak çocuklara umut,
Sen gelecek güzel günlerin
Şafağıydın
Devrimci Yol'un Yiğit İnsanı
Ahmet UZUN
12 Eylül faşist işkenceciler
tarafından katledildi.
Asla Unutmadık,
Unutmayacağız.
KIZILDEN DEVRİMCİ ARKADAŞLARI ADINA
ŞEVKİ ARGÜL

TÜM HABER-SEN KURULDU

Haberleşme sektöründe çalışan memurlar da iki yıldır sürdürdükleri sendikalaşma çalışmalarını yasal başvuru yaparak yeni bir düzeye sıçrattılar. Kısa zaman öncesine kadar iki başlı yürüyen çalışmalar başvurudan önce bir çatı altında birleşerek Tüm Haber-Sen'i oluşturdu. 400 kişilik kitleyle yapılan başvurudan sonra okunan basın açıklamasında grevli toplu sözleşmeli sendika hedefi vurgulandı.

Belediyelerde Yeni Toplu Sözleşme Dönemine Bakış

Gerçekleşebilir bir toplu sözleşme

SUNUŞ

Yeni bir sözleşme ve genel kurul arifesindeyiz. Türkiye genelinde 193 belediyede çalışan 120 bine yakın belediye işçisinin yaşamını dolaysız olarak belirleyecek ve önümüzdeki aylarda bağıtlanacak yüzbinlerce işçinin sözleşmesini de yakından etkileyecek olan belediye sözleşmeleri birçok açıdan önem taşıyor.

Birincisi; toplumun hemen her kesimine, özellikle de çalışan kesimlere büyük vaadlerde bulunarak iktidara gelen ama ilk uygulamaları zamlar, yetersiz memur ücret artışları ve emekçiler için "acı ilaç" anlamına gelen "istikrar paketi" hazırlıkları olan Koalisyon Hükümeti'nin, Mart '92'de başlayacak sözleşmelerdeki tutumu, hükümetin toplu sözleşmelerdeki genel tavrını göstermesi açısından önem taşımaktadır.

İkincisi; ANAP'tan farklı bir yerel yönetim anlayışı sergilemeyen, hatta kimi yerlerde daha kötü belediyecilik yapan SHP yöneticilerinin, bugüne kadar dillerinden düşürmedikleri, "hükümet engellemeleri" mazeretini, hükümet ortağı olmaları nedeniyle artık ortadan kalktığına göre asıl olarak hangi politikalara hizmet ettikleri açıkça ortaya çıkacaktır. Seçim dönemlerinde savundukları "emekten yana belediyecilik" sözlerine karşın bizlerin alacaklarını bile ödemeyen sosyal demokrat yöneticiler, bu sözleşme döneminde uygulayacakları politikalarla gerçekte kimden yana olduklarını bir kez daha gözler önüne sereceklerdir.

Üçüncü olarak da genel merkezi ve muhalif şubeleriyle yeni arayışlar ve yönelimler içinde olan sendikamız, nasıl bir sendikal anlayışa sahip olduklarını bu sözleşme döneminde bir kere daha gösterecektir. 250 milyara ulaşan alacaklarımız, 50-60 bin kadrosuz arkadaşımız için yaşamsal önem taşıyan 434 Sayılı Kararname ve işten atılan binlerce üyesinin işgüvencesi ve diğer taleplerimiz konusunda, göstermelik yada bizlerin zorlamasıyla katıldıkları birkaç girişim dışında hiçbir mücadele programı oluşturmayan ve hatta eylem yapan üye ve şubelerini engellemeye çalışan Belediye-İş yöneticileri bu sözleşme döneminde sendikal anlayışlarını bir kere daha somutlayacaklarıdır.

En son ve asıl olarak, bu sözleşme dönemi, bizlerin örgütlülük düzeyini gösterecek olması açısından önem taşımaktadır. '90 sözleşmelerine işyeri örgütlülüklerimizin gücüyle müdahale etmeye çalışan ama kazanılan görece yüksek ücretlerden sonra tehlikeli bir rehavete sürüklenen biz belediye işçilerinin, '92 sözleşmelerine nasıl müdahale edeceğimizi ve sözleşmenin yöneticiler arasında "bitirilmesini" nasıl engelleyeceğimizi göstermesi açısından önemli bir süreç olacaktır. Tüm hesaplara, oyunlara ve niyetlere rağmen '92 sözleşmelerinin iyi yada kötü olmasını tayin edecek esas olgunun biz belediye işçilerinin örgütlü müdahalesinden geçecektir.

1992 SÖZLEŞMESİNİN HEDEFLERİ

Sözleşmeler, çalışan sınıfların insanca yaşam koşullarına ulaşmasında önemli bir rol oynayan mücadele araçlarıdır. Bu mücadele farklı ve birbiriyle çatışan sınıf çıkarları etrafında ve güçler oranında oluşur. Elde edilecek kazanımların niteliği ve sürekliliği bu güçlerin örgütlülüğü, mücadelenin meşruluğu ve yarattığı destekle orantılı olarak gerçekleşebilir. Bugünkü sözleşmelerde, çalışanların kazanımlarının düzeyi ve kalıcılığı açısından en büyük engel sözleşmelere bakış ve sendikal mücadele anlayışının doğru bir çizgide gelişmemesidir. Ortaya çıkan en büyük hatalı tutum, sözleşmelerden direk olarak çıkarları etkilenen işçilerin kendi örgütlü güçleriyle ve bilinçleriyle devreye girmemeleri, sendikalara vekalet vermenin kendilerin temsil etmeye yeteceği düşüncesidir. Böyle bir durumda sendikalar ya bilinçli olarak ya da onları denetleyen bir örgütlülük olmadığı için kolayca işverenlerle anlaşmakta ve işçilerden çok kendi çıkarlarını düşünmektedirler. Ya da örgütlü bir kitleye sahip olmamanın ve kısır siyasi hesapların etkisiyle hak mücadeleleri sınırlı taleplerin etrafında ve "ne alınırsa kardır" mantığıyla yapılmaktadır. Sonuçta fazlaca bir kazanım elde edilemekte, edinilen kazanımlar da korunamamaktadır.

Sözleşmeler sadece ekonomik maddelerle sınırlı değildir. Ekonomik maddeler dışında sosyal ve idari maddeler de çok önem taşır. Tabiki kazanılacak ekonomik haklar, işçilerin bugünkü yoksullaşma durumunda büyük önem taşımaktadır. Ama bu hakların korunabilmesi, işgüvencesinin sağlanabilmesi, çalışma düzeninde çalışanların söz ve yetki sahibi olmaları için idari ve sosyal maddeler gözardı edilemez bir yere ve öneme sahiptir. Bu maddeleri gözardı eden bir sözleşmeyle uzun vadeli ve kalıcı kazanımlar elde edilmesi mümkün değildir.

Sosyal haklar, bugün tüm işverenler tarafından ücretlerin içine yedirilme gerekçesiyle yokedilmeye çalışılmaktadır. Oysa ücretleri sürekli olarak eriten enflasyon gerçeğinin karşısında sosyal haklar adı altında edinilen kazanımlar büyük bir önem taşımaktadır. Disiplin kurulları, sözleşmelerde gözardı edilmemesi gereken çok önemli kurullardır. Ama bugüne kadar ki Belediye-İş sözleşmelerinde olduğu gibi disiplin kurulları, sözleşmenin ardında yer alan cezaları veren bir kurum olarak görülmemelidir. Disiplin kurulları, iş güvencesinin sağlanması yönünde büyük bir önem taşıdığı gibi, işyerlerinde cezalara yol açacak koşulların yokedilmesi yönünde çaba gösteren ve iş düzenlenmesinde söz sahibi olan kurumlar olarak algılanmalıdır.

Biz belediye işçileri, gerek sözleşmelere müdahale etme açısından gerekse bilinç açısından işçilerin genel durumuna göre daha ilerde durmaktayız Ama biz işçiler de taleplerimizi ekonomik çerçevenin dışına taşıyamamakta ve kazanılan hakların korunması ve geliştirilmesi doğrultusunda etkili olamamaktayız. Son iki yıllık süreç göstermektedir ki sadece ekonomik taleplerle sınırlı olan kazanımların kalıcılaştırılması ve kazanılan haklarının korunabilmesi mümkün değildir. İkinci olarak da gerçek örgütlülüklerin gücüne dayanmayan sözleşmeler sadece kağıt üstünde kalmakta, hatta işçilerin aleyhine gelişen hak kayıplarına karşı etkisiz kalınmaktadır. Biz belediye işçilerinin 1992 sözleşmelerinde hedeflemesi gereken en önemli nokta kazanılacak hakların korunması ve geliştirilmesinin sürekli kurumlarını ve araçlarını yaratmak olmalıdır. Bu hakların en başında işgüvencesi gelmektedir.

1- İşgüvencesi

Son iki yılda işten atılan arkadaşlarımızın sayısı binlerle ifade edilmektedir. İşten atılıp direnişler sonrasında geri alınan işçi sayısı da küçümsenmeyecek bir ölçüdedir. Diğer yanda 60 bin kadrosuz arkadaşımız 434 Sayılı Kararname'nin tehditi altındadır. Verilen sözlere rağmen daha şimdiden kimi yerlerde bu yönde uygulamalar başgöstermiştir. Bu uygulamanın henüz fiilen gerçekleştirilmediği yerlerde de yöneticiler örgütlülüğü dağıtmak için bu kararnameyi etkili bir araç olarak kullanma yönünde tutum almaktadırlar. Bunların dışında gittikçe sayıları artan belediye şirketleri, hizmetlerin taşeronlara parça parça verilmeye başlanması ve nihayet bütün belediyelerde her seçim dönemi sonrasında gündeme gelen partizanlık uygulamaları hepimizin işgüvencesini sürekli tehdit etmektedir.

Açıktır ki gerçek anlamda bir işgüvencesinin sağlanması bizlerin örgütlü gücümüzü ve mücadele araçlarımızı yaratmamızla mümkündür. Kartal Belediyesi'nde böyle bir güç ve anlayışla atılan işçiler geri aldırılmıştır. Keza Pendik Belediyesi'nde de aynı şey olmuştur. Bugüne kadar meydana gelen uygulamalar göstermiştir ki, Belediye-İş Genel Merkezi gittikçe derinleşen bu sorun konusunda ciddi ve kapsamlı hiçbir prоgram geliştirme eğiliminde değildir. İzmir bölge şubelerinin yapmaya çalıştığı gibi bu sorun etrafında bütün belediye işçilerini harekete geçirme ve hatta yapılan direnişlere destek olmak niyetinde görünmemektedir.

İşgüvencesinin sağlanması yönünde sözleşme döneminde yapılması gereken önemli noktalar vardır. Her şeyden önce hiçbir sözleşme masasına, geçen dönemde işten atılan tüm arkadaşların geri alınmasını hüküm altına alan bir ön protokol imzalanmadan oturulmamalıdır. İkincisi işe alma ve disiplin kurullarında işçilerin eşit oyla katılımı ve kararlarda oybirliğinin aranmasının sözleşmelerde yer alması tavizsiz bir biçimde savunulmalıdır. Atılan işçilere kazanılmış haklarıyla beraber yüksek bir işgüvencesi tazminatı bir defada ve hemen ödenmesi savunulmalı, ilk işe giriş ücreti, girilen birimin ortalama ücretinden az olmamalıdır.

2- Belediye Şirketlerine ve Hizmetlerin İhalesine Hayır!

Yakın gelecekte işgüvencemizi tehdit eden en büyük tehlike belediye hizmetlerinin özel şirketlere ihaleye çıkarılmasıdır. Bugün birçok belediyenin kendi işçileriyle gerçekleştirdiği tek hizmet temizliktir. Park bahçeler, yol yapım ve onarım, kanalizasyon, su vs. gibi birçok hizmet özel şirketlere yaptırılmaktadır. En son olarak da Yalova, Kartal gibi kimi belediyeler temizlik işlerini de ihaleye çıkararak hepimizi işinden etmeye, aç bırakmaya kalkışmaktadır. Belediyeleri özel şirket haline getirmenin son halkası olan bu uygulamalar bir yandan hepimizin işgüvencesini tehlikeye sokarken, diğer yandan bu yolla halkın milyarlarca lirası özel şirketlere aktarılmaktadır. Bu ödemelerin küçük bir kısmı bile bizlerin ücretlerini ödemeye yetecek boyutlardadır. Bu yüzden belediye hizmetlerinin özel şirketlere verilmesine karşı kesinlik ve açıklık taşıyan hükümler (Geçen dönem Petrol-İş sözleşmelerinin grev maddelerinden biri taşeronlara karşı çıkma noktasındaydı ve bir çok ilaç işyerinde de kabul ettirildi) mutlaka sözleşmede yer almalıdır.

Ayrıca gittikçe sayıları artan belediye şirketleri aracılığıyla hizmetlerin özelleştirilmesine karşı çıkılmalıdır. Belediye şirketlerinin azaltılması ve giderek yok edilmesini içeren hükümler sözleşmelerde yer almalıdır. Bu şirketlerde çalışan tüm işçiler şirketler kapatılana kadar belediye işçilerinin tüm haklarından yararlanmalı, şirket yönetimlerinde sendika ve işçi temsilcileri yer almalıdır. Bu şirketlerin tüm hizmetlerinin belediye bünyesinde gerçekleştirilmesi kısa zamanda hedeflenmelidir.

3- Yönetime Katılma Hedefi

Biz belediye işçilerin kaçınılmaz görevlerinden biri de yerel yönetimlerin emekçi halkın çıkarlarının savunulduğu ve giderek emekçi halkın kendi taleplerini kendi güçlerine dayanarak çözmeye giriştiği mevziler haline getirilmesi yönünde çaba sarfetmektir. Bu çabanın birinci aşaması biz işçilerin kendi işyerlerinde iktidar olmaya güişmemizdir. Ama bu görev yerel yönetimleri oluşturan çevre halkının örgütlülüklerini ve katılımını da hedeflemezse işyeri içinde tıkanmaya mahkumdur. Bizler en azından yerel yönetimlerin işçi ücretlerini karşılayabilmesi için bile yerel yönetimlerin kaynak sorununu çözmeye girişmeliyiz.

Belediyeler özel kaynak yaratma bir yana ellerinde var olan kaynakları emekçiler lehine kullansalar, sadece bu kadarı bile azımsanmayacak işler yapmak için yeterlidir. Yapılacak şey ise basittir: Çeşitli ihaleler sonucunda vurguncuya, şirketlere, ihale avcılarına giden milyarlar belediye kasalarına akıtılacaktır.

Bugün birçok belediye, hizmetlerin çoğunu yol yapımından parklara kadar, kaldırım döşemekten kanalizasyona kadar özel şirketlere yaptırmakta ve bu yoldan milyarlarca liranın özel kasalara aktarılmasına göz yummaktadırlar. Halbuki belediyelerde oluşturulacak mühendis-teknisyen kadrosuyla, belediye işçileri biraraya gelerek bu işleri çok rahat yapabilirler. Teknik bilgi yetmediği oranda mühendis odalarından; işgücü yetmediği oranda işsizlerden yararlanılarak eksiklikler giderilebilir. Böylece oluşturulan projeler, çıkar güdüsüyle hazırlanmadığı için hem çok daha iyi olabilir hem de gerçekleştirilme imkanı daha fazlalaşır. Bu yolla milyarlarca lira belediye kasalarında kalacağı gibi, bir çok işsiz insana da iş olanağı sağlanmış olur. Yeter ki özel şirketlerin çıkar suyunu kesmek göze alınsın.

Proje üretme ve projeleri kendi gücüyle gerçekleştirme her belediyenin kolayca yapabileceği bir şeydir. Bu projeler belediyelere ait imalathaneler, atölyeler açmaktan her beldeyi üretim ve tüketim kooperatifleriyle çevirmeye kadar, toplu konut yapmaktan küçük fabrikalar kurmaya kadar genişletilebilir. Bu projelerin oluşturulmasında gözetilmesi gereken en önemli yan -tekrar etmekte fayda var- hedeflerin gerçekleştirilebilir olmasıdır. Bunları yer yer yapan belediyeler yok değildir. Ama yapılan herşeyde eksik olan temel şey halkın örgütlü gücünün ve iradesinin dolaysız katılımıdır. Bunun için ilk planda herkesin katılabileceği Belediye Meclis toplantılarına seçilecek bir komiteyle gidip; buradan belediyenin bütçe ve hizmetlerine müdahale etmeye girişilebiliriz. Bu müdahaleyi sözleşmeye konacak bir Toplu Sözleşme Komitesi aracılığıyla yada fiili biçimlerde Encümen toplantılarına katılmayı zorlama biçimlerinde gerçekleştirilebiliri. Açıktırki böyle bir yönelim ilk elden halkın desteğini zorunlu kılar. Ayrıca Belediyeler Yasası'nın sendikalar ve yerel yönetimler aracılığıyla zorlanıp geliştirilmesini gerektirir.

Belediye işçilerinin içine girdiği bu sözleşme ve genel kurullar dönemini, tüm bu sorunların tartışıldığı ve sonuçlarının sözleşmelerle birlikte genel kurullara taşındığı bir süreç haline getirilmeliyiz.

Sadece bu tartışmanın örgütlenmesinin bile kaçınılmaz önkoşulu, işyeri örgütlülüklerine dayanan ve sendikal yönetimlere devrimci işçilerin taşınmasını hedefleyen bağımsız ve etkili bir çalışmayı gerçekleştirmeye girişmektir.

Bu görev bugün duyarlı-demokrat tüm belediye işçilerinin önünde durmaktadır.

BELEDİYE-İŞ
DEMOKRATİK HAREKET

Belediye-İş DEMOKRATİK HAREKET ANLAYIŞI VE HEDEFLERİ

Belediye-İş Demokratik Hareket, belediye işkolunda yeni ve sağlıklı bir işçi hareketinin ismi. İşçilerin en doğal haklarını bile savunmayan, mücadeleyi hükümet kapısı aşındırmak ve iktidara yaranmak olarak algılayan ve hatta hakları için mücadele veren işçileri "disiplinsiz" ilan eden Belediye-İş Sendikası'nın sendikal politikalarını "Yeni Düzen Sendikacılığı" olarak tanımlıyor Demokratik Hareket.

Bu yeni sağcı sendikal anlayışa karşı sınıf ve kitle sendikal anlayışını gerçekleştirmeye girişiyor. Eski sendika yöneticilerinin yerine başka yöneticilerin değil, işçilerin örgütlü gücünün doğrudan temsilcilerinin geçmesini savunuyor. Bunun için sendikal demokrasinin, işçilerin her konuda ve her kararda yetkili olması yönteminin tavizsiz uygulanması gerektiğini öne sürüyor.

Belediye işkolunda, tüm siyasi, mezhepsel ve yöresel bağlardan bağımsız, halkın yönetime katılmasını hedefleyen bir yerel yönetim anlayışına sahip olmayan bir sendikal anlayışın başarılı olamayacağını belirtiyor.

'92 sözleşmelerinde esas olarak kağıt üstünde kalan değil, işçilerin en geniş katılımıyla savunulacak gerçekleştirilebilir bir sözleşmenin bağıtlanması gerektiğini ileri sürüyor. Böyle bir sözleşmenin tavizsiz savunulması gereken noktalarının ise;

1-İşgüvencesi 2-Özelleştirmelere ve belediye şirketlerine karşı çıkılması 3-İşçilerin yerel yönetimlerde söz sahibi olması 4-Disiplin kurullarında tarafların eşit temsilinin sağlanması vb gibi vazgeçilmez gerçeklerden oluşturulması gerektiğini savunuyor.

Yerel Yönetimler ve Belediye - İş

1992 TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ HEDEFLERİ

Belediye-İş DEMOKRATİK HAREKET

Kartal Belediye Başkanı MEHMET BÜKLÜ'ye

Alo Başkan,

Sorunlarımızı anlatmamız için sizi 11-12 arasında Alo Başkan diyerek arayabileceğimiz ilanını vermişsiniz. Bu ilanın cesaretiyle arıyorum sizi.

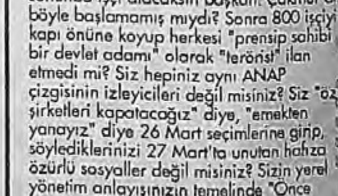
Bizim en ciddi sorunumuz sizin A. Kahveci'ye "8 yıldır savunduğumuz özelleştirme mantığının ne kadar doğru olduğunu Adalar ve Kartal'daki uygulamalar gösteriyor" dedirten kaptı kaçtı ANAP mantığınız. Eğer sizin 9 yıllık belediye başkanlığınız süresince edindiğiniz tecrübe, "Türkiye'de belediyelerin kurtuluşu, ana hizmet birimlerinin özelleştirilmesinde yatmaktadır" ise; ya siz yaşanan özelleştirme deneylerinden bihabersiniz ya da "belediyelerin kurtuluşu" sözüyle kendi ferdi kurtuluşunuzu kastediyorsunuz. Çünkü özelleştirme demek özel şirketlere aktarılan milyarlarca liradan avanta, rüşvet ya da piyasa deyimiyle komisyon almak demektir. İhale oyunları demektir. Seçimde sizi destekleyen, "manevi oğlum" dediğiniz Alaaddin Taş gibi müteahhitlere ya da damadınız ve bir meclis üyesinin ortak olduğu şirketlere milyarlar aktarmak demektir. Özelleştirme demek, kar demek, sıcak para demektir.

YALAN MIYDI BÜKLÜ?

Temizlik kadronuz 420 kişi. Ama fiili çalışanlarınızın 110-180 arasında olduğu söyleniyor. Siz de "kahvede oturan temizlik işçisi var, özel şirket işçileri daha iyi temizleyecek" diyorsunuz. Peki ama başkan, siz seçilmiş belediye başkanı olarak işçilerinizi çalıştıramıyorsanız ne demeye o makamda oturuyorsunuz? Kahvede oturup çalışmadan para alan işçiyi tüm işçilerin önüne dikip teşhir edin ve işten atın. Ama işçileriniz diyor ki; o çalışmayan 200 küsur işçi sizin işe aldığınız işçilermiş. Hatta Yalçın Kızılay'ın kızı, oğlu damadı da temizlik işçisi kadrosundan maaş alıyormuş. Benim babam da belediyede müdür ya da encümen üyesi olsa tabii ki ben de temizliğe çıkmam. Ama sonra dönüp temizlik yapmıyorlar diye işçileri suçlama riyakarlığına da kalkışmam.

"35 çöp aracının bakımsızlıktan hor kullanmaktan hizmet dışı kaldığını" söylüyorsunuz. Dürüst olun başkan, müteahhit firmanın kullandığı araçlar bozulunca, hemen belediyede tamir ettiriyorsun. Ama bizim kullandığımız araçlara dönüp bakmıyorsun. Diyelim ki işçiler araçları hor kullanıyor. Peki siz ne güne duruyorsunuz? Ben bir temizlik işçisi olarak çalışmadan para alanların kapı dışına konmasını yürekten savunuyorum. Sizin yetkiniz de varken neden yapmıyorsunuz? Sakın özelleştirmeye zemin hazırlamak için olmasın?

Madem işçilerinin tatil günleri çalışmasına fazla mesaiye kalmasına gönlünüz razı olmuyor; müteahhitlerin emrinde 14-16 saat, 20 bin lira yevmiye ile çalıştırılan işçileri hiç mi düşünmüyorsunuz?

Alo Başkan,

Özelleştirme demek işçi çıkarmak demektir. Evet, kimseyi işten atmayacağım deyip yalan söylüyorsunuz. İşçilere 10 bin liraya yaptırdığım işi şirkete 7 bin liraya yaptırıp kar ederim diyorsunuz. Bunun neresi kar başkan? Bunun özelleştirme mantığına uygun olup, 3 bin lira kar etmek için işçilerin 10 bin lirasını kesmen lazım. Bugün belki direnişten çekiniyorsun, ama eninde sonunda işçi atacaksın başkan. Çakmur de böyle başlamamış mıydı? Sonra 800 işçiyi kapı önüne koyup herkesi "prensip sahibi bir devlet adamı" olarak "terörist" ilan etmedi mi? Siz hepiniz aynı ANAP çizgisinin izleyicileri değil misiniz? Siz "özel şirketleri kapatacağız" diye, "emekten yanayız" diye 26 Mart seçimlerine girip, söylediklerinizi 27 Mart'ta unutan hafıza özürlü sosyaller değil misiniz? Sizin yerel yönetim anlayışınızın temelinde "Önce insan" yerine "Önce para" var para... Doğru söylediğiniz tek şey; "En geç bir yıl sonra açtığımız bu kapıdan yüzlerce belediye geçecek" öngörümüzdür. Şimdi de Yalova başladı, Zeytinburnu görüşmelere girişti. Bu girişimler saymakla bitmez. Nasıl olsa sendikamız Belediye-İş'te sizin hik deyiciniz. Ama hesap etmediğiniz bir şey var. Belediye işçileri arasında filizlenmeye başlayan DEMOKRATİK HAREKET hem sizin hem de Belediye-İş'in bu işçi düşmanı politikalarınızı bozacak ve koltuklarınızı altınızdan çekecektir. Bugün, ya da yarın ama ergeç birgün sizleri hakkettiğiniz kubura göndereceğiz.

Alo Başkan...Alo...Alo...

BELEDİYE İŞÇİ
ALİ ÇAVUŞ

BEL-KO İŞÇİLERİNDEN AÇIK MEKTUP

Bizler 1470 Bel-Ko çalışanı olarak Belediye-İş 1 No'lu Şubesi'nde örgütlenmek üzere başvuruda bulunduk. Tüm çalışanlar büyük bir içtenlikle üyelik başvurularını tamamlayıp, sonucu beklemeye başladık. Ne var ki işveren pozisyonunda olan Belediye yönetimi meydanlarda attığı "emeğe saygı" nutuklarını unutup, sendikalaşma mücadelesini engellemeye çalıştı. Bel-Ko Ltd. Şti.'ne ait Demetevler park-otel-turizm tesislerinde sendikalaşmak isteyen işçileri hırsızlık yaptığı gerekçesiyle 17. maddeden işten atan işveren, atamadığı işçileri de sürgüne göndererek örgütlenmenin önünde set oluşturdu.

Bel-Ko'daki ikinci saldırı ise, yöneticilerin bilinçli olarak şirketi zarar ettirip şirkete elkoyma çabası olarak gündeme geldi. Biz işçiler olarak özelleştirmeye karşı çıkınca karşımızda işletme müdürü Enis Türker'i bulduk. Enis Türker özelleştirmeye karşı çıkan ve sendikalaşmak isteyen işçileri birer birer sürgüne göndererek, bir yıl gecikmeyle de olsa işletmeyi almayı başarmıştır. (Hem bir işyerinin zarar ettiğini bil hem de zarar eden bir işyerini satın al. Bu nasıl bir mantık?)

Üçüncü saldırı ise, Bel-Ko'ya ait Beton Boru fabrikasında yaşandı. Aylardır maaşlarını alamayan işçiler mesaiye kalmama eylemi yaparak durumu protesto ettiler. İşçilerin eyleminden rahatsız olan işveren gruplar halinde sürgün olayını gündeme getirdi. Son sürgünde 1,5 günlük işbırakma eylemini gündeme getirmemiz yöneticileri telaşa düşürdü. Yöneticiler işçilerle toplantı yaparak işçilerin gönüllerini almaya çalıştı. Bu ise işçileri önemsemeyen ve ciddiye almayan yöneticileri, işçileri ciddiye alan bir konuma getirmesi açısından olumlu bir hava yarattı. Bel-Ko'da bir yandan bu olaylar yaşanırken diğer taraftan yürütülen sendikalaşma sürecinde adımlar atılamıyordu.

Sendikalaşmanın önünün açılamamasının en önemli nedeni ise, işveren ile aynı siyasi görüşü paylaşan sendikanın olaya bilinçli olarak soğuk bakmasıydı. Bir yıldır yetki sorunu olan işyerimizde, sendika olayın üzerine içtenlikle gitmiyor ve Belediye-İş'in en tecrübesiz avukatlarıyla, iki mahkemede kazanılan dava bir üst mahkemede kaybediliyordu. Mahkemeler kaybedildikten sonra Çalışma Bakanlığı'nın yetki tespitine dayanılarak, Çimse-İş veya Kristal-İş'i tercih etmek zorunda bırakıldık. Yasal olarak herşeyin bittiğini anlayan bizler, Belediye-İş Genel Merkez yöneticilerinin de olduğu bir toplantı yaptık. Toplantıda sendikacılar, "mahkemeleri kaybettiklerini, artık yapılacak bir şeyin kalmadığını" söyleme gafletinde bulundular. Bunun üzerine söz alan işçiler, "Belediye-İş'in çağdaş sendikacılık anlayışının ve SHP kuyrukçuluğunun olayı bu noktaya getirdiğini ve sendikanın işverenle flört etmesinden dolayı sendikanın yetki alamadığını" ifade ederek alkışlı protesto ile sendikayı terkettiler.

%61'i Belediye'ye ait olan Bel-Ko'da 1470 işçi 4 ayrı sendikaya bölündük. İşverenler bizleri farklı sendikalara göndererek mücadelemiz önünde engeller oluşturdular. İşçi sınıfı üzerinde oynanan bu tür oyunlar tarih boyunca vardı ve varolacaktır. İşçi sınıfı önündeki engelleri bilinci, kararlılığı ve örgütlülüğü sayesinde aşacaktır.

YAŞASIN ONURLU MÜCADELEMİZ!
BEL-KO İŞÇİLERİ

...NYA'DAN ...SA KISA

...zilya'da 3 gün süren Siemens Grevi sona erdi.

...mens şirketinde çalışan ...0 bin işçinin sürdürdüğü ...anlaşmayla sonuçlandı. Üç gün süren grevin ...ucunda Sao Paulo Metal İşçileri Sendikası'nın ...mzaladığı sözleşmeyle ...100 oranında ücret artışı sağlandı. Üç gün süren grev, 500 bin işçinin ...atılımıyla Brezilya'da son günlerin en büyük grevi oldu.

Amerikan Caterpillar Şirketine Bağlı İşyerlerinde Grev ve Lokavt.

Tarım makinaları üreten Caterpillar şirketiyle görüşmeler sürdüren ...irleşik Otomobil İşçileri Sendikası anlaşmanın ...lanamaması üzerine grev kararı aldı. Anlaşmanın sağlanamamasında Caterpillar şirketinin ...çilerin kazanılmış sosyal haklarını vermek ...ememesi yatıyor. 16 bin ...inin çalıştığı Caterpillar ...şyerlerinde, grev 2.400 işçiyi kapsıyor. Grev kararının arkasından, ...terpillar şirketi de 6 bin işçiyi kapsayan lokavt kararı aldı.

Bulgaristan'da Genel Grev

...lgaristan'da "hükümetin ekonomi politikasını protesto" amacıyla Bağımsız Sendikalar ...ederasyonu'nun çağrısı ...üzerine bir günlük genel ...grev gerçekleştirildi. Genel ...greve 100 bin'in üzerinde ...işçinin katıldığı bildiriliyor.

Arnavutluk'ta Kağıt Yokluğu

Kağıt yokluğu nedeniyle tapular verilemiyor, gazeteler çıkamıyor. Ekonomik kriz içinde ...an Arnavutluk'ta kağıt yokluğu nedeniyle ...gazetelerin çıkamadığı ...ildiriliyor. Arnavutluk'ta ...daha önce de yine aynı ...nedenle zaman zaman gazeteler çıkamamıştı. Kağıt yokluğunun ne ...zamana kadar süreceği ise ...bilinmiyor. Kağıt yokluğu aynı zamanda "toprak ...reformu"nu da etkiliyor. ...Tapuları basacak kağıdın ...bulunamaması sonucunda, köylülere tapuların ...verilemediği belirtiliyor.

...enya'da Genel Grev

...Kenya'da "iş güvencesi ve yaşam koşullarının ...iyileştirilmesi" amacıyla 1 ...günlük genel greve gidildi. Ağırlıklı olarak metal ...işçilerinin katıldığı genel ...grev işçi sendikalarının bu doğrultudaki ...kampanyalarının bir parçası ...olarak nitelendiriliyor. Kampanyanın değişik ...eylem biçimleriyle devam ...edeceği gelen haberler arasında.

...a Federasyonu'nda Yiyecek Fiyatlarını Protesto

...Rusya Federasyonu'nda fiyatların serbest ...bırakılmasının arkasından ...yiyecek fiyatlarına yapılan ...olağanüstü zamlar halkın ...tepkilerine neden oluyor. ...Protesto gösterilerinin yer yer şiddetlenerek, dükkanların ...yağmalanmasına yol açtığı ...belirtiliyor. Protestolar karşısında yiyecek ...fiyatlarının düşürülmesi de, ...eylemleri durduramıyor. ...protesto eylemlerini ...etkinleştirdiği belirtiliyor.

...'da Polis-Öğrenci Çatışması

...Filipin'li öğrenciler, polis ...tarafından beş yıl önce 13 kişinin öldürüldüğü ...Mendiola Katliamı"nın ...yıldönümünde Manila'da gösteriler yaptılar. ...Başkanlık sarayı önünde ...gösteri yapan öğrencilerin, ...polise karşı bombalar da ...eylemlerde ölen ya da yaralanan olmadığı bildiriliyor.

Türkiye'den Giden ...Libya'da Mahsur Kalıyor.

...ye'den Libya'ya inşaat ...olarak giden işçiler bu ...kez mahsur kaldı. İflas ...eden Türk inşaat şirketinin ...yöneticileri, Libya'yı terk ...ederken, bu şirkette çalışan ...işçiler de Libya'da mahsur ...kalmış durumda. 22 işçi ...Türkiye'ye gelebilirken, 228 işçinin de Libya'da ...para nedeniyle mahsur ...kaldığı öne sürülüyor.

Cezayir kördüğüm

Cezayir'de 30 yıldan beri iktidarda olan FLN(Ulusal Kurtuluş Cephesi), yapılan ilk seçimlerde halk desteğini yitirdiğini gördü. FIS(İslami Selamet Cephe)'nin birinci turda aldığı oylar, halkın mevcut işleyişe tepkisinin bir ifadesi olmakla beraber, baskıcı bir islami iktidara vize verince, Cezayir ordusunun darbeci yanı gündeme geldi ve ordu iktidara el koydu.

Hangisi daha "demokrasi?" Seçimlerden önceki FLN iktidarı mı, FIS'le gelecek olan şeriat mı, yoksa şeriatı önleme iddiasındaki Yüksek Devlet Konseyi mi? Elbette Batı'nın tercihi müdaheleden yana. Çünkü Cezayir'le kurulmuş olan ilişkilerin sürmesi isteniyor. Esasında FIS'in sanıldığı sadar güçlü olmadığını bilen Batı, Cezayir halkının ideolojik mozayiğinin yeni -ve denetlenemez- bir kaos yaratmasını önleme arzusunda. Ve, istikrar(!) orduyla sağlanıyor.

Cezayir halkının en büyük talihsizliği, ulusal kimliğinin ağır baskı altında ezilmek istendiği Fransız sömürgeciliği yıllarında islama sarılmış olması. İkinci talihsizlik ise, yine Fransız sömürgeciliğinin insafsız biçiminden dolayı, ülkedeki kültürel ve endüstriyel gelişmenin çarpık yaşanması. Aslında pek çok sömürge ülke halkının başına gelen bu talihsizlikler, Cezayir'deki ulusal kurtuluş sürecini ve FLN iktidarından sonraki gelişmeleri, başından itibaren etkilemiş, belirlemiş..

1962'de bağımsızlığın kazanıldığı sırada 13 milyon olan ülke nüfusu içinde sadece 600 kişi üniversite mezunu idi. Bu 600 insan, islami düşüncelerden sosyalist düşüncelere kadar çeşitliliği içinde barındıran karmaşık bir aydınlar topluluğu idi. Bağımsızlık mücadelesinin savaşan gücünü yoksul köylüler ve ezilen işçiler oluştururken; Fransa ile masaya oturup bağımsızlık anlaşması imzalayan Geçici Hükümet, esas olarak yerli egemen sınıfın temsilcilerinden oluşuyordu. Ülkede; topraksız ve eğitimsiz yoksul köylülük, kentlerde küçük işletmelerde çalışan mülksüz işçi sınıfı ve yerli işbirlikçi ticaret burjuvazisi dışında, gelişmiş bir sanayi burjuvazisi yoktu. Ayrıca, devletin yönetim mekanizmalarının nasıl ve kimlerden oluşacağı belirsizdi. FLN, bu nesnel şartlarda, bir yandan dışa bağımlı bir burjuvazi geliştirirken öte yandan da oldukça hantal bürokratik devlet aygıtını inşaa etti. Kaldı ki, FLN 62'de iktidar olduğunda tutarlı bir demokratik devrim programından da yoksundu.

İlk yıllarda, fabrikalarda ve çiftliklerde özyönetim uygulamaları başlatılarak, topraklar ve fabrikalar üreticilerin işletmesine bırakıldı. Ancak kısa süre içinde, FLN lideri Ben Bella, işçi sınıfının denetimini elinden kaçıracağı endişesiyle, bu özyönetimleri sınırlandırdı. Bu sırada iktidar içindeki çatlaklar belirginleşiyordu. Ben Bella'nın islam ile sosyalizm arasında hızlı gelgitler yaşamasıyla birlikte, halkın kendisine olan güveni sarsılıyordu. Öte yandan, Fransa Cezayir'le ilişkilerini ekonomik temelde sürdürmeye çalışıyor ve yerli burjuvazi ile kalıcı bağımlılık ilişkilerine giriyordu. Ülkenin petrolü ve madenleri Fransa ve ABD'ye satılıyor, pek çok malın üretimi gerçekleştirilemediği için ithalat devam ediyordu. Sonuçta Cezayir ekonomik alanda bağımsızlığını sağlayamadı. 1965'te Genel Kurmay Başkanı Bumedyen'in Ben Bella'yı devirerek iktidara el koymasından sonra, bütün özyönetimler dağıtıldı ve topraklarla fabrikalar eski sahiplerine verildi. Bu, yerli egemen sınıfın hakimiyet girişimiydi. Fakat, Cezayir'deki ideolojik atmosfer, halkın anti-emperyalist yanının bağımsızlık savaşında çok güçlenmiş olmasından dolayı, dinsel ve sosyalist motiflerin içiçe geçtiği bir mozaik yaratmıştı ve FLN, islami sosyalizm söylemini sürdürdü.

30 yıllık süre içinde, toplumsal sorunların hiçbirisine köklü çözümler getirilemedi. Bu yıllar içinde, ne batılı anlamda bir burjuva demokrasisi elde edilebildi, ne de gerçek bir halk demokrasisi yaratıldı. Aynı süre içinde, Cezayir'den Fransa'ya eğitim görmeye gidip orada batı kültürü alarak ülkesine dönen ve bürokrasi içinde yerini alan insanların yoğun sirkülasyonu, toplumda değişimler yarattı. Ortaya, devlet aygıtına eklemlenmiş, batı kültürünü reddetmeyen bir orta sınıf çıktı.

Fakat, yoksul emekçi halk kesimleri giderek daha da yoksullaşıyordu ve bu kesimler FLN nezdinde yoğunlaştırdıkları düzen karşıtı olma eğilimlerini, islami düşünceyle birleştiriyorlardı. Bir başka deyişle, kurtuluş savaşı sırasında yoksul halkın anti-emperyalist bilincinin gelişmesinde önemli bir unsur olan islami düşünce, bu kez FLN'ye olan tepkileri örgütleyerek "alternatif" güç haline geldi. 1986'da dünya petrol fiyatlarındaki düşüşle beraber, ülkede ciddi ekonomik kriz başlayınca, FIS'in gelişip güçlenmesinin de zemini hazırdı. Devletin; konut ve eğitim gibi sorunlarını çözemez hale geldiği yoksul gecekondu bölgelerinde yoğun çalışmalar yürüten FIS militanları, Suudi Arabistan'dan aldıkları parasal destekle, muhalefeti örgütlediler.

FIS'in bu denli gelişebilmesi, Cezayir halkının kendi demokrasisini yaratamamış olmasından kaynaklanıyor. Cezayir'li tam bir ideolojik kargaşanın içinde.. Toplumda, çeşitli düşünceler etrafında örgütlenmiş pek çok siyasal grup var. Ancak hiçbirisi -FIS de dahil- şu an yönetime el koymuş olan ordu karşısında güçlü değil. FIS'in sertlik yanlısı kanadı dışında hiç kimse iç savaş istemiyor. Sosyalistler iç savaşın önlenmesi çağrısı yapıyorlar. FIS'in tutuklanan lideri Hacani, silahlı mücadeleden yana olan kanadı denetim altında tutma gayreti içinde.

Cezayir'li demokrasi istiyor. Ama bunu nasıl elde edeceğinin yanıtını bulabilmiş değil. Demokrasinin kazanılabilmesi, FLN'ye duyulan tepkilerin doğru çözümlenmesinde yatıyor. FIS'in, seçimle iktidara gelse bile, demokrasiden uzak bir yönetim biçimi getireceği biliniyor. Çünkü, herşeyden önce, ellerindeki Kur'andan başka herhangi bir programa sahip değiller.

"Demokrasi" dendiğinde, "kimin için dekmokrasi?" diye sormak gerekiyor. Cezayir'de siyasi partilerin özgür katılımı ile yapılan bir seçim, demokrasiyi elde etmenin tek yolu olarak algılanırsa, demokrasi kavramı seçim sözcüğüne sıkışır kalır. Üreten sınıfların; halkın gerçek demokrasisini yaratma bilincinin gelişmesi gerekli. Cezayir'de gerçek halk demokrasisine karşı olan güçler, 30 yıl önceki kadar gözle görülür konumda olmadığı için, üreten sınıfların demokrasiyi elde edebilmesi çok yönlü bir mücadeleyi kaçınılmaz kılıyor.

Ve bu mücadelede, ideolojik yan ağırlıklı yer tutacak gibi görünüyor. Bunun içinse, toplumsal muhalefet güçlerinin islami düşünceyi iyi sorgulaması ve demokrasiye giden yoldaki engelleri aşma bilinci kazanması gerekli.

Cezayir'liyi yeni acılar bekliyor.

Şevket Yılmaz: "Zamlar kaçınılmazdı"

(İşçilerin Sesi-Ankara)

7 Ocak günü toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda bir yıllık mücadele(!) süreci değerlendirildi. Bir yıllık değerlendirmeyi yaparken, sözlerine, "Türk-İş'in 3 Ocak genel direnişi" diye başlayan ve "20 Ekim seçimlerinin yapılmasında Türk-İş'in katkısının büyük olduğu, isteklerimizin seçimlerden önce bile İnönü-Demirel tarafından benimsendiği, Türk-İş'in başarısı koalisyon protokolü büyük ölçüde Türk-İş'in savunduğu görüşlerden oluşmuştur" biçiminde devam eden Şevket Yılmaz, toplantıyı Türk-İş'i paklama operasyonuna çevirerek konuşmalara itirazı olan ve katkıda bulunmaya çalışan başkanları susturdu.

Şevket Yılmaz hükümetin uygulamalarına yönelik değerlendirme yaparken "Dar ve sabit gelirliler üzerinde şok yaratan zamlar, bu güçlüklerin aşılabilmesi için kaçınılmaz olarak yapılmıştır" ifadesini kullanırken zamlara karşı tavır almayı bile göze alamadı. Eskaza zamlara karşı alacağı sert tavır hükümetle Türk-İş'in arasını açabilirdi. Şevket Yılmaz da ileriyi düşündüğünden tavırsız kalmayı tercih etmiş olabilir(!)

Türk-İş Başkanı, ilk defa TİSK ile ortak bildiri yayınlayarak tüm kurum ve kuruluşları "Terör" karşısında ortak tavır almaya çağırdı. Anlaşıldığı kadarıyla Yılmaz, devletin kürtlere karşı işçisiyle, işvereniyle geniş çaplı bir cephe yaratma politikasında önemli bir rol üstleniyordu.

iplik pazarı

GİZLİ HÜKÜMETE GİZLİ HİZMET ÖDENEĞİ

Bizi kimler yönetiyor?

Geçen haftalarda açıklanan '92 yılı bütçesi de kimler tarafından ve nasıl yönetileceğimizin ipuçlarını veriyor. Bu bütçede yeralan harcama kalemlerine göre, ülkeyi başbakanlık kadar, hiçbir biçimde denetleme olanağına sahip olmadığımız MİT ve "gizli hükümet" yönetecek yine.

1992 yılında Başbakanlığa ayrılan mali kaynağın yarısı MİT'e gidecek; toplam 1 trilyon 580 milyar liralık ödeneğin 705 milyar 85 milyonu MİT'in faaliyetleri için kullanılacak.

Halkın denetiminin tamamen dışındaki diğer faaliyetlere ayrılan "gizli hükümet ödeneği" de "devlet partisi"ne ayrılan mali kaynakların bir başka parçası. 1992 bütçesinde Emniyet Genel Müdürlüğü, İçişleri ve Milli Savunma Bakanlıkları ve Jandarma Genel Komutanlığı bütçelerinde yeralan "gizli hükümet ödeneği" miktarı ise 16 milyar 755 milyon lira.

Demirel'in, tüm toplumsal kurum ve kuruluşlara gönderdiği 3.1.1992 tarihli genelgede; "Türkiye'de bir tane hükümet olacak, birkaç tane hükümet olmayacak, birden fazla hükümet olma devri son bulacaktır" deme gereği duyması bu gerçeği gizlemek amacını mı taşıyor. Aksi halde daha önce varolduğunu söylediği birkaç tane hükümetin aynı anda nasıl olduğunu, kimler tarafından kurulduğunu ve hangi icraatları yerine getirdiğini açıklaması gerekmez mi?

DEMİREL'E SORUYORUZ...

Bu hükümetlerden neyi ve kimleri kastediyor? Bu hükümetleri bertaraf etmek için ne gibi önlemler alıyor? MİT, İçişleri, Milli Savunma bu gizli ödenekleri ne için kullanıyor? Bu kaynakların bir kısmının itirafçıların kimliğini gizlemede, itirafçılığı teşvik etmede kullanıldığı biliniyor. Ama ya geri kalan kısmı ne oluyor? Ne kadarı Kürdistan'daki kirli savaşın özel cinayetleri, işkenceleri, fişlemeleri için; ne kadarı batıdaki "kayıpların", gizli operasyonların finansmanı için kullanılıyor? Bütçe görüşmelerini seyredip, oranlar hakkında tartışanlar, yarattıkları tüm değerlerin, ödedikleri her kuruş verginin kimlere işkence, hapisane, mermi olarak geri döndüğünü bilme hakkına sahip olmamalı hatta tartışma konusu bile yapamamaları bu "gizli ödeneklerin" varolma zeminidir. Çünkü sır güçlüdür!

Karşılaştırma yapılabilmesi için bütçede yer alan kalemlerden birkaçını daha yazalım: Milli Savunma 24 trilyon. Emniyet Genel Müdürlüğü 7 trilyon. Adalet 3 trilyon. Sağlık 9 trilyon. Kültür 1 trilyon. Diyanet 2 trilyon

Yeni Başbakanlık Genelgesi !

DEVLET BABALIĞINA KAVUŞUYOR !

Ülkemizde babalık kurumu, hem döven hem seven, hem saygı gören, hem korkulan bir tarihe sahiptir. İmtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir aile olarak yüceltilen toplumumuzda, devlet yapılanmasıyla babalık arasında da her zaman doğrudan benzetmeler yapılmıştır. Sonradan mafya babası, iskele babası vs. gibi çeşitli alt ayrımlar oluşmuşsa da en büyük babalık payesi devlete verilmiş; kestiği parmak acımamış ve devletin malı deniz sayılmıştır. Özal hükümetleri, devletin babalıktan imtina ettiği bir dönem olarak halk indinde mahkum edildi ve küsüldü. Ama halkın baba özlemi bitmedi ve Demirel yeniden babalık katına çıkarıldı. Allahı var Demirel de babalığını gösteriyor ve bunu bir genelgeyle ilan ediyor.

Tüm toplumsal kurum ve kuruluşlara; odalara, barolara, işçi-işveren sendikalarına ve hatta muhtarlara gönderilen 13 sayfalık bir Başbakanlık genelgesiyle babalığın yeni raconu bir bir yeniden tanımlanıyor.

Devlet anlayışı başlığı altında sıralanan racon kalemleri, devlet babanın, Baba'dan önce ne olduğunu ve bundan sonra ne olacağını göstermesi anlamında önem taşıyor.

HERKESİN GÖZÜ AYDIN !

- Artık, "herkes kanun önünde eşittir". Tabi eşitlik filan diye kimse şımarmayacak, herkes ailenin içindeki yerini bilecektir. Bazı insanların daha eşit olduğu zinhar unutulmayacaktır. Çünkü aslolan "devlete saygınlık ve itibar kazandırılması"dır.

- "Muhalefetin sesi radyo ve televizyondan daha çok duyurulacaktır" Ama önce herkese kim muhalefet, kim değil öğretilecektir. Mecliste grubu olmayan ve TÜSİAD sınavından geçer not almayanlar kendini muhalif saymamalıdır. Parası olan kendi kanalını açmalı, radyosunu kurmalı; parası olmayan ise açılan kanallardan birini izlemeye devam etmelidir.

- "Üniversitelerin özgür olmasına itina gösterilecektir". Ve hatta isteyen talebeler Doğramacı'nın pardon Doğramacı Vakfı'nın havuzlu köşkünü gezebilecektir. Ama havuza çer-çöp atmak, kem gözle bakmak yasaktır.

- "Türkiye'de bir tane hükümet olacak, birden fazla hükümet olma devri son bulacaktır". Çünkü Türk toplumunun anane ve geleneklerinde bir ailede birden fazla baba olması gayri-meşrudur." "Daha önce olan birden fazla hükümeti kimler seçmiştir, hangi ahlakdışı icraatlara girişmiştir, "bizim gerçek babamız kim?" gibi muzır sorular sorulmayacaktır.

- Ama en önemlisi aile içinde "herkesin kendi hedeflerini bir kenara bırakıp, Türkiye'nin kalkınmasını hedef almaları" şarttır. Kimse benim toplusözleşmem, sendika hakkım, konken param, sigara masrafım deyip bencilliğe kalkışmayacaktır. Baba her sorunu çözer hem de önyıkamasız bir programla...

HER EVE BİR MECLİS

"Katılımcı demokrasinin gereklerine uygun olarak getirilecek yeni yapılanma"ya göre; her ile, her ilçeye ve hatta her eve, kuponsuz-çekilişsiz meclis dağıtımı vaadediliyor. Kısaca "Babanın meclisi" ismiyle anılacak bu meclislere "meclis erbabı" olanlar katılacak ve kimse kimseye "babanın meclisi mi?" diye soramayacak. Bu meclislere girenler "devletlü" sayılacak ve "kanunların himayesi ve teminatı" altında olacaklar.

Vali ya da kaymakamın başkanlığında toplanacak bu meclislere "iştirak" etmek toplumda bir yer sahibi olanlarla sınırlı. Ama bir kere meclise dahil olunca her türlü "istişare"de bulunmak serbest. Eğer çözülecek bir sorun varsa önce kendi harçlıklarınız kullanılacak, yetmedi mi babaya başvuracak.

Diyelim ki esnaf odaları ya da işveren erbabısınız. Muhitinizdeki bir grev sizin avantanıza taş koyuyor. Hemen meclise koşacaksınız. İşçi sendika temsilcileriyle olgunluk içinde konuşup grevi bitirttireceksiniz. İşçi temsilcileri aksi adamlarsa -ki meclis adamları genellikle aksi olmayan adamlar olacak- o zaman babaya şikayet edilecek.

Diyelim ki defterdarlıkta müdürsünüz, Defterdarlık memurları da sendikalaşmaya kalkışıp düzeninizi bozuyor. Hemen meclise gidecek, defterdarlık memurlarının defterini dürteceksiniz.

Burnunun doğrultusuna gitmek çağdışılıktır. Bu meclislerde uzlaşmaya girişmek ağırlık ister, kalenderlik ist... Kolay mı; vatandaşın sorumluluğu ... omzunda; taşımak yürek ister.

Çağımız uzlaşma çağı; bütün sorunlar uzlaşarak çözülecek.

Aslolan devlettir ve herkesin uzlaşmaya girişmesi katı bir emirdir.

HAYIRLI OLSUN !

Sekizinci Genel Kurul'da DİSK

Baştarafı 1. sayfada

katı destekleyen büyük sendikaların yöneticileri olmalarıydı. Bilinen sosyal demokratlara Avrupa'dan ithal "yeni sosyal demokratlar" da eklenince seçimi Kemal Nebioğlu başkanlığındaki liste kazandı. Yine bir sosyal demokrat olan Mukbil Zırtıloğlu ve bağımsız aday Mustafa Aktulgalı ise "eski-yeni sosyal demokratlar birliği"nin karşısında yarışa baştan kayıplı girmişlerdi.

Genel Kurul'a "DİSK Yeniden Örgütlenirken" başlıklı açıklamaları ve 17 sayfalık karar önerileriyle katılan Yeraltı Maden-İş, Deri-İş, Basın-İş, Devrimci Sağlık-İş 1986 yılından bu yana sürdürdükleri çalışmaları yoğunlaştırmışlardı. Keramik-İş sendikası Başkanı Aktulgalı ise bağımsız bir tavırla başkan adayı olurken bu çalışmadan kopmuştu. Nakliyat-İş başkanının yurda dönüş sonrasında örgütlenme konusundaki farklı yaklaşımı ve Dev Maden-Sen başkanının Kemal Nebioğlu'nun anahtar listesinde yeralmasıyla birlikte 1980 DİSK Genel Kurulu'nda oluşan birliğe katılan sendikaların sayısı yediden beşe düştü. Bu beş sendika kişilerin değil politikaların tartışılması gerektiğini savunuyor ve yeni yönetimin DİSK'de mevcut olan üç farklı grubun tümünün düşüncelerini temsil etmesi gerektiğini ifade ediyorlardı. Yönetim Kurulu tarafından Genel Kurula getirilecek yönlendirici belge ve kararların DİSK ilkeleriyle çelişiğini söyleyerek bu Genel Kurul'un sağlıklı bir tartışma yapamayacağını savunuyorlardı. Bu neden kendi karar önerileri dahil tüm karar önerilerinin Genel Kurul sonrasında sendika yönetimlerinin de katılacağı "Küçük Genel Kurul"da uzun uzun tartışılması ve DİSK politikalarının böyle bir süreç sonrasında belirlenmesi de bu beş sendika tarafından öneriliyordu. Ancak alınan yanıt "siz hala sosyalizmi mi savunuyorsunuz?" olunca tartışmak anlamsızdı. Çünkü baştan belirlenmiş "mutabakat" ilkesi DİSK'in orta yerine oturtulmuştu.

GENEL KURUL BAŞTÜRK'E BAĞLILIKLA AÇILDI

Genel Kurul uluslararası 26 sendikal örgütün temsilcilerinin konuk olarak katılımı ve 226 delegeyle açıldı. SHP Genel Başkanı Erdal İnönü, bazı bakan ve milletvekilleri, Türk-İş ve Hak-İş temsilcileri, demokratik kitle örgütü temsilcileri açılışı zenginleştiriyorlardı.

Lastik-İş Genel Başkanı Durmuş A. Yalnız'ın divan başkanlığına seçimiyle konuklara teslim edilen mikrofon, delegelere konuşmaları için sadece 10'ar dakikalık süre bıraktı.

SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'nün konuşması, yer yer yönetimin sunduğu karar önerileriyle çakışıyordu. İnönü, demokrasinin gelişmesi ve yerleşmesiyle birlikte sanayileşmenin de gelişmesini istediklerini belirtirken sanayileşmenin getirdiği sorunlara hazırlıklı olunmasını istiyordu. İşsizliğin artmasına karşı sendikaların bu gelişmelere uymasını isteyen İnönü, "sendikaların gerçek işlevlerini çağdaş demokra Şimdi hep birlikte toplumsal anlaşma gerekmektedir. Gelir dağılımının adiliyeti, enflasyonun düşürülmesi, verimliliğin artması, işsizliğin azalması gündemimizdedir" diyen İnönü DİSK'in para ve mal varlığını iade etme sözü vererek de yüreklere su serpiyordu.

TBMM Başkanvekili ve DİSK eski Genel Sekreteri Fehmi Işıklar, "DİSK'in mal varlığına mahkeme mi elkoydu ki mahkeme geri versin. DİSK'i kapatan ve mal varlığına el koyan beş generaldir, iade etmesi gereken de TBMM'dir" diyerek bu konuda yol gösteriyordu.

Devlet başkanı ve Çalışma Bakanı'na vekalet etmekte olan İbrahim Tez ise uzun konuşmasında İnönü'yü aşarak DİSK'e egemen kılınmaya çalışılan anlayışa güç kattı. Tez, "her çalışanın üreticiliğinden ve verimliliğinden sonuna dek yararlanmalıyız. Hem teknoloji geliştirilip işsizlik artacak, hem de refah bununla birarada sağlanacak" diyerek "sivil toplum örgütleri önemlidir. Sendikalar bu toplum içinde denge ve ahenk unsurlarıdır" sözleriyle görüşünü noktalıyordu. Sendikalar yasasının değiştirileceğini, kamu çalışanlarına sendikal hakkın tanınacağını belirten Tez, ILO'nun 138, 135 ve 87, 151 sayılı sözleşmelerinin onaylanmasına karar verdiklerini de açıklıyordu.

Uluslararası sendikaların yöneticileri A. Baştürk'ün kaybından duydukları üzüntüyü belirtiyorlar, "Sizin düşmanınız bizim de düşmanımızdır" diyerek 12 yıllık dayanışmanın devam ettiğini vurguluyorlardı. ASK Genel sekreteri, Demirel hükümetinin programını umut verici bulduğunu söylerken "Bu programın gerçekleşmesi, içinde sendikal hareketin yeraldığı tüm demokratik güçlerin eylemine bağlıdır" vurgusunu yapıyordu. İki milyon çalışanı toplu sözleşme hakkından yoksun bırakan, sendikalaşma hakkını yasaklayan düzenlemelerin kabulünün mümkün olmadığını belirten Genel Sekreter, Avrupa'da yaşanan döneme ilişkin görüşlerini şöyle özetliyordu: "Şimdi demirperde kalktığına göre bunun yerini kredi verenlerle Avrupa'nın yeni zayıf ülkeleri arasında örülecek bir 'sosyal duvar'ın almasını engellemek, 'devlet sosyalizmi'nin yerini 'bırakınız yapsınlar kapitalizmi'nin almasına izin vermemek zorundayız. Çünkü bu doğu ve merkezi Avrupa çalışanları ve bizim için ölüm demek olacaktır."

ONAR DAKİKALIK KONUŞMA GÜNDEM GEREĞİ YAPILDI

12 yıllık bir sürecin değerlendirilmesinin yapılamadığı, dünyaya, Türkiye'ye ilişkin bir bakışın getirilemediği, sendikal hareketin önündeki görevlerin tespit edilmediği bir sendika genel kurulunda delegelerin konuşmaları da "gündem gereği" oldu. 12 yıllık süreci yurtdışında geçiren Maden-İş yöneticisi Halit Erdem, DİSK'in sınıf örgütü olmaktan çıkmasını savunuyordu. Dünyada uygulanan sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte düşünceleri de yıkılanları temsilen konuşan Erdem, "11 yıl önce kaldığımız yerden başlayalım demek sorunları çözmez. Değişim yaşanıyor. Değişimin motoru teknolojik gelişmedir. Çalışma hayatında alışılmış kalıplar altüst oldu, kol emeği azaldı, teknoloji gelişti. Artık sendikalara sınıf mücadelesinin bir aracı değil hizmet aracı olarak bakılıyor. Soyut düzen eleştirisi yapmayı reddediyoruz" diyordu. Yıllar ve yıllarca ekonomik mücadele örgütlerini ellerinde tutan, düşüncelerini kabul etmeyenleri düşman ilan eden düşüncenin siyasi, ekonomik ve ideolojik olarak emperyalizm karşısında aldığı yenilgi sonrasının teslimiyetini ilan etmekle kalmayıp, yenilgiyi sunufa da kabul ettirme çağrısı çıkaran bu yeni sosyal demokratlar genel kurulu böylece aşmayı da başarıyorlardı. Öyle ki, 12 yılı Türkiye'de geçiren Özcan Kesgeç daha ileri bir adım atıp sendikaların siyasi ve ekonomik örgütler ve devletten bağımsızlığı ilkesini çarpıtarak "sendikaların bağımsızlığı ideolojik anlamda bağımsızlık olarak kayıtlara geçirilmeli. sendikalarda ideoloji olmaz" diyordu. Kesgeç yönetim kurulunda olduğu halde sunulan rapordan habersiz olduğunu söyleyerek karar ve belgelerin uzun tartışmaları gerekli kılacağı için genel kuruldan geçmemesini öneriyordu. Gerekçesi ise "kararların sindirilerek benimsetilmesi"ydi.

Yeraltı Maden-İş adına konuşan Çetin Uygur, Genel Kurulun her yönüyle şaşırtıcı olduğunu belirterek TÜSİAD kendi ilkelerine sahip çıkarak ideolojik ve siyasi mücadelesini açıklarken DİSK'in kendi ilkelerinden çarkederek "mutabakat" elini uzatmasının korkutucu olduğunu belirtiyordu. Yaşanan sürecin değerlendirmesinin yapılması, SHP ve HEP'de politika yapma tercihlerinin hesabının verilmesi ve İspanya ve Avustralya'da DİSK'in Türk-İş'le birleştirilmesi yönünde verilen kararların açıklığa kavuşturulması gereğini vurgulayan Uygur, işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi açısından gerekli çözümlemelerin genel kurula sunulmadığını söylüyordu. Uygur, genel kurula sundukları 17 sayfalık değerlendirme ve karar önerilerinin tartışılamamasını eleştirirken, yönetimin sunduğu yönlendirici belge ve kararların bu Genel Kurulda karara bağlanmamasını önerdi. İdeolojik temelde uzun süreli bir tartışmanın yapılmasını zorunlu kılan bu önerilerin karara bağlanması konusunun Genel Kurul sonrası yapılacak bir "küçük genel kurul"a bırakılmasını istedi.

En geniş katılım ve uzun süreli bir çalışmayı gerekli kılan kararların, yönetimin çabasıyla hazırlanmadığına inandığını belirten Uygur, eklektik, çelişkilerle dolu raporda sınıfın iç farklılaşmasını yaratan teknolojik gelişmelerin "elveda proletarya" fikri etrafında dayatıldığını, hizmet sektöründeki yoğunlaşmanın mülkiyet ilişkilerinde bir değişim olmadığı halde işçi sınıfının ortadan kalktığı yönünde bir kanıt olarak kullanılmasının ciddi bir çarpıtma olduğunu belirtti. Bu fikri destekleyen bir kararın genel kurulda kabulünün DİSK'i gülünç duruma düşüreceğini de belirten Uygur Batı-İsveç vs. tipi bir sendikal anlayışı savunanların işyeri komite ve konseylerinden bahsetmelerinin de çelişki değilse bir yutturmaca olduğunu vurguladı.

Kararlar komisyonu DİSK yönetiminin sunduğu kararlar dizisini temel alan bir görüşle genel kurula gelirken, sonradan bu konularda temel bir çalışmanın yapılmasını önerdi. Genel kurul belgelerinin "sendikal demokrasi" bölümünde yeralan "işyeri komiteleri ya da konseyleri, bölge birimleri gibi alt örgütler" paragrafının ve "Yeni Yönetim ve Kurumsal Yapılanmalar" bölümündeki vakıf, enstitü, kooperatif, kültür merkezi vb kuruluşlar oluşturulmasının metinden çıkarılmasını önerdi. Özcan Kesgeç ise sendikaların işverenlerden, devletten ve siyasi partilerden bağımsızlığı maddesine "ideolojik olarak da bağımsızlık" sözünün eklenmesi önerisinde bulundu. Büyük bir karmaşa içinde ve divan başkanının "bir-iki kelimecik eklenti önemli değil" diyerek sunduğu bu "sendikalara ideolojik yasak" maddesi de oy çokluğu ile kabul edildi.

> ● *Çetin Uygur: sınıfın iç farklılaşmasını yaratan teknolojik gelişmelerin "elveda proletarya" fikri etrafında dayatıldığını, hizmet sektöründeki yoğunlaşmanın mülkiyet ilişkilerinde bir değişim olmadığı halde işçi sınıfının ortadan kalktığı yönünde bir kanıt olarak kullanılmasının ciddi bir çarpıtma olduğunu belirtti.*

Başbakan Vekili İnönü ile Çalışma Bakanı Vekili I. Tez DİSK Kongresi'nde

DELEGASYONUN KİŞİLERİ TERCİH KONUSUNDAKİ DİRENİŞİ SONUÇSUZ KALDI

İstenen sürede ilk gün tamamlanıp ikinci gün seçime geçildiğinde Kemal Nebioğlu başkanlığındaki anahtar liste ellerde dolaştı. Listede Genel-İş'den İ.H.Önal ve Ömer Çiftçi, Maden-İş'den K. Daysal, Bank-Sen'den Hulusi Karlı, Dev Maden-Sen'den M. Şahin yeralıyordu. Genel Sekreter adayı Süleyman Çelebi Teksil'den aday gösterilirken, Mukbil Zırtıloğlu ve Mustafa Aktulgalı genel başkan adayı oldular. Kişisel adaylar yönetim kuruluna yönelikti. Kemal Nebioğlu ve Süleyman Çelebi ilk turda seçilirlerken yapılan diğer iki oylamada Rıza Güven, Müslim Şahin'i aşarak yönetime girdi ve baştan belirlenmiş olan liste özde değişmemiş olarak genel kurulda onaylanmış oldu.

Genel Kurulda 12 Eylül yasalarının engelini aşanlar işçi sınıfı engelini nasıl aşacaklar? Yaşayarak göreceğiz....

DİSK YÖNETİMİ

18-19 Ocak günleri Genel Kurulunu tamamlayarak yeni yönetimini belirleyen DİSK'de görev dağılımı yapıldı. Yönetim Kurulu "2000'li yıllara doğru ilerlerken ülkemiz emekçilerinin içinde bulunduğu sorunları yeni bir anlayışla çözmeyi" amaçladıklarını açıklayarak görev dağılımını şöyle belirledi:

Süleyman Çelebi: G. Sekreter, Eşgüdüm, Basın-Yayın ve Halkla ilişkiler.

İ. Hakkı Önal: G. Başkan Vekili, Dış İlişkiler ve Hukuk.

Rıza Güven: Mali Daire.

Kemal Daysal: Araştırma, Çevre Sorunları, Göçmen İşçiler Sorunları.

Ömer Çiftçi: Örgütlenme, Genç İşçiler, Kadın İşçiler.

Hulusi Karlı: Eğitim, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği, Emekli Sorunları.

TES-İŞ Genel Merkezinin hesapları ve TES-İŞ 4 No'lu Şube üzerine oyunlar

Tes-İş Genel Merkez Yönetimine bir önerimiz var. Alanlarına ilişkin yetenek ve bilgilerini esirgemesinler ve bu konuda bir kitapçık yayınlasınlar. Adını da öneriyoruz: ON DERSTE SENDİKACILIĞIN AYAK OYUNLARI

Tes-İş Genel Merkez Yönetimi ve takipçileri, alanlarında ne denli usta(!) olduklarını, İstanbul 1 No'lu şube ve Diyarbakır şubelerinden sonra, İstanbul 3 ve 4 No'lu şubelerde yaşananlarla da kanıtladılar. Tam toplu sözleşme ve şube kongreleri öncesi, 3 No'lu şubeye dahil olan İgdaş'la, 4 No'lu şubeye dahil olan Suser'i, kendi şubelerinden ayırarak 2 No'lu şubeye bağladılar. Üstelik bunu yaparken kendi tüzüklerini de açıkça ihlal ettiler. Çünkü şubeleri birleştirme ve parçalama yetkisi genel kurulun yetkisinde. Genel Merkez Yönetiminin ve takipçisi şube yönetimlerinin bununla amaçladığıysa, 3 ve 4 No'lu Şube yönetimlerine karşı gün geçtikçe güçlenen muhalefeti bölmek, güçsüzleştirmek. Tes-İş içinde işçilerden doğru gelişen hareketlilikten çekinen sadece Emin İşcan değil elbette. Şube kongrelerinin, özellikle Tes-İş içinde büyük ağırlığı olan 4 No'lu Şube kongresinin, '92 Ekim'inde yapılacak Genel Merkez kongresini doğrudan etkileyeceğini bilen Faruk Barut ve şürekası da aynı derecede tedirgin. Çünkü Faruk Barut'la, Emin İşcan gibilerinin kaderleri ve çıkarları ayrılmaz biçimde birbirine bağlı.

Bilindiği gibi 4 No'lu Şube, Genel Başkan Faruk Barut'un sağ kolu Emin İşcan'ın 27 yıllık kalesi. Aynı zamanda Genel Merkez Denetleme Kurulu Başkanı da olan İşcan, şubeler üzerinde denetim kurma noktasında elinde tuttuğu bu "olanak" da yetmeyince yeni yeni oyunlara girişiyor.

Oyunlar bununla da bitmiyor. Yapılan delege seçimlerini etkilemek için işyeri kaydırmaları yapılıyor. İşyerlerine düşen delege sayılarını yönetimin çıkarına göre belirleniyor. Örneğin, kimi iş birimlerinde 60 işçiye 1 delege düşerken, kimi iş birimlerinde 15 işçiye 1 delege düşüyor.

Tes-İş Genel Merkez yönetimi cephesinde bu oyunlar dönerken, işçiler cephesinde yoğun bir tepki var. Daha önce de 4 No'lu şubeyi ziyaret(!) edip hesap soran işçiler, şubelerin parçalanmasının ardından, Demokratik Muhalefet Hareketi olarak 1200 kişilik bir kitleyle şubeyi basarak hesap sordular. "Kahrolsun Sendika Ağalığı" "Demokratik Muhalefet Oyunları Boşa Çıkartacak" sloganlarıyla şubeye gelen işçiler şube ve genel merkez yönetimine şu mesajı verdiler:

"Biz Demokratik Muhalefet Hareketi olarak diyoruz ki; İşçilerin desteği ve iradesine dayanmayan hiçbir yönetim meşru değildir. Demokratik Muhalefet Hareketi, işçiler dışında bir şey değil, bizzat işçi iradesinin kendisidir. Bundan dolayıdır ki; Ne kadar bölüp parçalamaya çalışsalar da Demokratik Muhalefet Hareketinin başarısını engelleyemeyeceklerdir."

Hava-İş'te Genel Kurul

Baştarafı 1. sayfada

Koalisyon hükümetinin "demokratikleşme" programını açıklamasıyla birlikte, çeşitli toplumsal kesimler arasında bir kavram sıkça telafuz edilmeye başlandı: "Toplumsal Uzlaşma". Emek ile sermaye arasındaki kavganın artık bittiğini, çağımızın "hoşgörü", "Uzlaşma" çağı olduğunu, bu nedenle farklı toplumsal kesimlerin belirli bir çerçeve içerisinde uzlaşacağını öngören bu ideoloji, toplumun bütününü kapsayarak bu anlayış sendikal alandaki ifadesini " Çağdaş sendikacılık", "şeffaf sendikacılık", "akılcılık" vb gibi kavramlarla buluyor. Bu kavramlar düzenle uzlaşmayı ve kontrollü kitleler yaratmayı hedefleyen "yeni" bir anlayışı ifade ediyor.

Kısacası önümüzdeki dönemde gündeme gelecek olan işçi kıyımına sessiz onay verecek,iiş yasaları ve sendikal alana ilişkin yasal düzenlemelerde kısmi makyajlar yapacak olan hükümete alkış tutacak sendikal örgütlülükler isteniyor.

18-19 Ocak tarihleri arasında 2O. Olağan Genel Kurul'larını gerçekleştiren hava emekçileri, kendileri için işsizlik, açlık demek olan bu uzlaşmaya HAYIR diyerek sınıf ve kitle sendikacılığını savunan Atilay Ayçin ve ekibine 3 yıllığına görev verdiler. Ancak Hava-İş Genel Merkez Yönetim Kurulu'nun kongreye iki farklı listeyle girmesi ve Genel Kurul öncesi yaşanan gerginliği salona taşıması, geleceğe yönelik programların tartışılmasının önünü tıkadı. İki "sol" birde sağ toplam üç listenin yönetime aday olduğu kongrede bazen "Sol" ve sağ sendikal anlayışların aynı renge bürünmesi olumsuzluktu.

Başkanlığını Nabi Delice'nin yaptığı " Sosyal Dayanışma " grubu gerekçe 7 Mayıs eylemine, gerekse de grev sürecine işverenci olarak bilinen "Oluşum" grubuyla aynı pencereden baktı. Oysa hava emekçilerinin işverenin keyfi uygulamalarını protesto etmek amacıyla gerçekleştirdikleri 7 Mayıs eylemleri ve ciddi dersleri barındıran Hava-İş grevini "taşları yerinden etmek" anlayışıyla eleştiren "Sosyal Dayanışma" grubunun bu eleştirileri grev döneminde işverenin, hükümetin ve Çankaya'nın greve yönelik yaptığı saldırılarla aynılaştı. "Sosyal Dayanışma" grubu "sorumlu, karalı, etkili, sonuç alıcı bir sendikal mücadele" diye olumlu bir söylemle ifade ettikleri sendikal anlayışlarının yapılan değerlendirmeler sırasında "Oluşum" grubunun sağ anlayışıyla aynı renge bürünmesini engelleyemedi.

Genel Kurul'a işveren yanlısı olduğu isimlerden ayıklanmış, yeni bir listeyle giren "Oluşum" grubunun başkan adayı Ankara Şube Başkanı Memduh Özcan'dı. Memduh Özcan "Kurt puslu havayı sever" sözünü doğrularcasına, Yönetim Kurulu'nun ikiye bölünmesinden yaralanmaya çalıştı. İçinde hiçbir programatik önerisi olmayan konuşmasında, bütün eleştirilerini grev ve Atilay Ayçin üzerinde odaklaştırdı. Yine grev sürecini değerlendirirken, grevin sonuçlarından çok grev döneminde işçilere neden 100.000'er TL para dağıtılmadığı gibi konular üzerinde durdu. Sendikal örgütlülükleri, ticarethane ile karıştıran, bir işçiden çok işveren gibi konuşan bu tüccar zihniyetine en güzel yanıtı bir işçi verdi: "Memduh Özcan TİSK başkanlığına aday olmalı". İşverene karşı gerçekleştirilecek olan her eyleme karşı olduklarını 7 Mayıs eylemine de saldırarak gösteren Oluşum grubu sendikal anlayışlarının uzlaşma temelinde olduğunu kürsüden bir kez daha ilan ettiler.

Oluşum grubunun bu anlayışlarına havacıların cevabı ise bu anlayışı yönetime sokmamak oldu. Bir işçi, " Biz bunları geçtiğimiz Genel Kurul'da tarihe gömdük, ama Yönetim Kurulu'muzun ikiye bölünmesinden yararlanarak hortladılar. Bizler bu adamların işverenciliklerinden çok çektik, bunlara oy yok" diyordu.

Genel Kurul'da 177-158 arası oy alarak yeni yönetimi oluşturan Atilay Ayçin ve ekibi kongre süresince daha önce yapılan tartışmaların içine hapsoldu. Bu durum programların tartışılıp, birlikte üretimi sağlamak yerine daha çok kişisel düzeydeki eleştirilerin yanıtlanmısına neden oldu. Atilay AYÇIN yeni yönetim adına ifade ettiği, sendikal anlayışlarını anlatan konuşmasında; "Bugün bir çok kesim Sınıf ve Kitle Sendikacılığı kelimesini ağızlarından düşürmüyor. Düne kadar sınıf ve sınıf kavgası kavramlarını ağızlarına almayanlar, bugün kavramların içini boşalt... hedefliyorlar. Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı üret... rin yöneten olmasını ... bir anlayıştır. Sendikal ... şimiz düzenle uzlaşmayı ... den, işçilerin ekonomik ... demokratik hakları ... manın yeterli sayılmayıp ... hakları kalıcılaştırmayı ... tirmeyi esas alan bir mücadele... dır" dedi. Bu ekibin genel... leştirdikleri eylemlilik... sahip çıkışı delegasyon... rinde olumlu bir etki yarat...

Evet ! Havacılar kend... ni üç yıllığına temsil ed... yeni yönetimi belirle... Otel odalarında dağıtılan ... dirileriyle, dedikodu düz... de yapılan eleştirilerle bi... nel Kurul'u geride bırak... vacılar. Hava emekçiler... Genel Kurul'da, sınıf ve ... sendikal anlayışını tercih... ler. Ancak böylesi bir ... yapmış olmak yeterli değ...

Bugün işçilerin önün... en önemli görev özelleş... mesi düşünülen THY ve ... VAŞ'ta işçi kıyımına kar... zırlık yapmaktır. Bu haz... ilk adımları da havacılar... gütlülüklerini pekiştir... ve daha önceden işten ... arkadaşlarının işe geri ... mücadelelerine sahip çık... rıdır. İşçi kıyımına dur... bilmenin tek yolu işçiler... gütlülüğüdür. Örgütlü ... şidir. Başarı send... 10.5OO. emekçinin ira... temsil eden bir yapıya ... mesini sağlamaktan ge... tedir.

Haber işkolu ve acele genel kurul

Haber-İş İstanbul Yakası şube delege seçimleri yapıldı. Uzunca bir süredir, sosyal-demokrat şube yönetimince delege seçimlerinin erkene alınacağı bilinmesine karşın yine de hazırlıksız yakalanıldı.

Haber-İş sendikası'nın bürokratik yönetimine "soldan" muhalif bir şube olan İstanbul Şube yönetimi, 1,5 yıldır yönetimde olmasına karşın Genel Merkez'den farklı bir tavır almadı. Kıbrıs'ta hazırlanan TİS taslağıyla, temsilcileri kafa-kola alma toplantılarına dönüşen seminerleriyle, bakan peşinde koşarak imzalanan sözleşmeleriyle klasik sarı sendikaların çalışma kalıplarına harfiyen uyan genel merkez yönetimi ve aynı çizgide yürüyen "muhalif" şube yönetimi işçilere güven vermiyor. Özellikle 3 Ocak eyleminden sonra 400-500 bine varan yevmiye kesme cezalarıyla karşılaşıp sendikasını yanında göremeyen işçiler, bir yandan sendikalarına güvenlerini büyük oranda kaybederken diğer yandan kendileri de ciddi bir moralsizliğe düştüler.

İŞKOLUNUN ÖZELLİKLERİ

PTT işçilerinde görülen güvensizlik ve örgütsüzlüğün işin koşullarından kaynaklanan nedenleri de var. Devrimci-demokrat işçilerin aşmak için yeni yöntemler geliştirmesi gereken bu özellikler kabaca şöyle sıralanabilir;

-İşçilerin genellikle küçük gruplar halinde çalışması ve bu nedenle birbirleriyle kaynaşamaması birlik çabalarını sonuçsuz bırakıyor.

-Keyfi cezaların ve amir baskısının varlığı, işçilerin çoğunluğunu yıldıran, gözünü korkutan bir durum. En küçük bir itiraz mevcut işinden daha kötü işe verilme, ya da sürgün olasılığı her an işçileri amirleriyle "uyumlu davranmaya itiyor.

-İşkolunda hemen hemen aynı işleri yapan insanlar işçi, memur, sözleşmeli, teknisyen olarak farklı statülere sokularak bölünmüş durumda. Bu durum hedeflerin ortaklaştırılmasını zorlaştırıyor.

-Hizmet sektörünün genelinde olduğu gibi haberleşme işkolunda da yaygın bir şekilde "avanta" olanağı var. Bu durum işçileri aslında zarar gördüğü bir çarkın parçası haline getirerek kendi gerçek toplumsal ve ekonomik durumuna yabancılaştırıyor, mücadele azmini yokediyor..

Bu sorunların dışında, aslında mevcut koşullarda herkesin sorunu olan kendiliğinden bilinç düzeyi, kendisine, arkadaşlarına ve örgütüne güvensizlik sorunları da var. Ancak bunların aşılması, bu sorunların görmezden gelinmesiyle değil, alternatif çö... yaratılabilmesiyle mümkün. Oysa mevcut sendika işleyişi... netiminden hoşnut olmayan geniş bir kitlenin varlığına ... uzun bir süre ciddi çözümler getirilmeyerek varolan potansi... gütlenemedi. Muhalefet bazen yaptığı girişimlere karşın s... kalıcı, geniş kitleyi sürece katan çalışmalar yürütemedi. E... kitlenin dayanışma içine girerek güvensizliği, bilinçsizliği, ... çalışmalarıyla; örgütsüzlüğü de işyeri örgütlenmeleriyle d... çabaları ise, çok yeni olmasına karşın umut veriyor. .

Özçelik-İş İzmit 1. Şube Kongresi yapıldı

(İşçilerin Sesi-İzmit)

Çelik-İş ve Özdemir-İş sendikalarının birleşmesiyle oluşan Özçelik-İş sendikasının Kocaeli 1. Şube Kongresi 26 Ocak'ta yapıldı. Yeni kongrede Ümit Özsezer 69'a karşı 80 oy alarak Kadir Uzun'un yerini aldı.

Kongrede konuşma yapan Genel Başkan Mehmet Aras, hükümetin 13,17 ve 24. maddelerle ilgili düzenlemelerini olumlu bulduklarını, Türkiye'de en çok vergiyi işçi sınıfının verdiğini, buna karşılık 19 milyara ev yaptıran Doğramacı gibi insanların devlete kuruş vermediğini söyledi. Aras, Mannesman'ın çeşitli ülkelerde çalışan 128 bin işçisinden bin tanesinin tensikata uğrayacağını, bu işçilerden 85'inin Türk işçisi olduğunu ancak kendilerine güvenilmesini istedi. Mehmet Aras "Toplu sözleşmelerde fahiş fiyat istemeyelim. Böyle hareket ettiğimizde işverenler işçi çıkarmaya devam ediyorlar" diyerek işçi çıkarmalar konusundaki politikasını açıklarken sanki TÜSİAD başkanı konuşuyordu.

Özçelik-İş Kongresi'nden 10 gün sonra Mannesman Boru fabrikasından 49 işçi çıkartıldı.

"Yönetemiyor" dediler, yine seçtiler

Koltuk avantajı kazan...

Otomobil-İş Kocaeli şubesi genel kurulu 30 Aralık'ta yapıldı. Genel Merkez kongresi açısından da önem arzeden kongreye yoğun bir ilgi vardı. Son dönemlerde Kocaeli bölgesinde yapılan kongrelerde görülmeyen bir davetli sayısı göze çarpıyordu. Kongreye 206 delege katıldı.

Seçimlere eski şube başkanı Necdet Ersin, Rabak baştemsilcisi Turan Atak ve Gazal'dan Cenap Koç'un başını çektikleri 3 liste ile girildi. Divanı, eski yönetimin listesi oluşturdu ve divan başkanlığına Otomobil-İş Genel Başkanı Celal Özdoğan getirildi. Daha sonra, işyerlerinden 19 delegenin söz aldığı konuşmalarda; sendika yönetiminin, tabanın söz ve karar sahipliği ilkesini işletmediği, sendikal eğitim konusundaki yetersiz olduğu, Rabak'tan 300 işçi hatırlatılarak atılmalar karşısındaki ... yarsızlığı eleştirildi.

Yönetime yeniden ... olan Şube Başkanı N... Ersin'de konuşmasında ... neticileri seçerek işin ... diğini, işçilerin yönet... sürekli denetlemesi ge... ğini, yeniden yönetim... lirlerse eleştirileri göz... de bulunduracaklarını ... etti.

Son olarak söz ala... nel Başkan Celal Özd... eleştirilere yanıt ve... "Sendikamızı Made... peşkeş çekmek ist... sizleri uyanık olmaya ... rıyorum" dedi.

Seçim sonucunda ... time, Necdet Ersin B... olmak üzere, Necati ... Zeki Özkan, Hasan A... yıldız ve İsmet Çakar... rildi.

Genel-İş Genel Kurulu

(İşçilerin Sesi-Ank...)

DİSK'e bağlı Türkiye Genel Hizmetler Send... (Genel-İş) 9. Genel Kurulu 1-2 Şubat tarihlerinde A... ra'da yapıldı. Sadece gözlemci ve kapıda görevlend... miş işçilerin dışında salonda hiçbir işçinin yeralma... ilginçti. Salondaki delegelerin tamamına yakınının ... sınıfı ile bağlarının çok yönlü bir biçimde kopması... nel kurulun SHP kurultaylarına benzediğinin önemli ... göstergesi.

Merkez yürütme kurulu adına konuşma yapan ve ... çileceği önceden kesinleştirilen İsmail Hakkı Ö... DİSK'in 1980 öncesi mücadele deneyimini kullan... yeni dönem için puan toplamaya çalıştı. İsmail H... Önal cümle aralarında "sınıf ve kitle sendikacılığı" ... yimini kullanırken hemen ardından da çağdaş send... cılığın nimetlerinden sözetmeyi ihmal etmedi. D... Genel Başkanı Kemal Nebioğlu'nun divan başkan... duğu genel kurulda yaşanan diğer bir olumsuzluk ... 1980 öncesi 150.000 üyeye sahip Genel-İş'in kongr... 200 delegeyi bile biraraya toplayamaması idi. İk... gün yapılan seçimlerde Genel Başkanlığa İsmail H... Önal, Genel Sekreterliğe Mehmet Dinç getirildi.

12 Eylül öncesi dönemde genel hizmetler işkolu... önemli adımlar atan Genel-İş'in yeni dönemde DİS... geçmiş mücadele ilkelerini temel alıp almaması, kad... ni belirleyecek. Sendikal mücadele, geçmişin olum... yönlerini 'anmak' değil, geleceği kavramakla olumlu ... noktaya ulaştırılabilir!

Belirsizlik sürüyor

Baştarafı 1. sayfada

7 Ocak günü başlayıp 3 ubat günü sona eren "Ölüm ürüyüşü", işçilerin günlerce oğuk ve yorgunlukla yoğrun umutlarına belirgin bir anıt getirmedi. Yola çıkaren büyük bir kitle desteği le uğurlanan ve geçtikleri er yerleşim yerinde coşkuy karşılanan 300 işçi, 28. ünde Ankara sınırına dandı. Şehrin 30 km dışında Güvercinlik mevkiinde eklemeye başladıklarında, işçi temsilcilerinden ve Belediye-İş İzmir şubelerinin aşkanlarından oluşan bir up Çalışma Bakanı ile görüşmeye gitti. İşçilerin işe ri dönme kararlılığında olduğunu belirten temsilciler rubu, Çalışma Bakanı Moğoltay ve diğer bakanları ik a edemediler. Bakanlar, işe de yerine, çevre belediyelerde işe alınma yada isteyene tazminat verme taahüdünde bulundular. Bu taahütlerin yazılı bir protokole bağlanmasını ise kabul mediler. Çakmur'un, tazminatları ödememe konusundaki ısrarını hatırlatan temsilcilere verilen yanıt "Çakmur'un 25 milyarı yok ama z ona veririz" oldu.

Bakanlarla görüşme sürerken, Ankara belediyelerinden işçilerin oluşturduğu 00 kişilik grup da Güvercinliğe gitmek üzere hazırlık ıyordu. Ne varki, Güvercinlik'te otobüs ve kahvelerde dinlenmekte olan yürüyüşçü işçiler, temsilcilerin haber beklerken çevik kuvvetin ve jandarmanın müdahelesiyle karşılaştı. Hemen otobüslere binip geri dönmeleri doğrultusunda baskı yapan jandarmaya, Ankara'daki temsilcilerinin görüşme sonuçlarını almadan geri dönmeyeceklerini söyleyen işçilere jandarma subayı şu yanıtı verdi: "Sizi Ankara'ya kesinlikle sokmayacağız. Onbin kişi sizin Ankara'ya girmenizi fırsat bilip istismar edecek, buna vermeyiz". Daha sonra işçileri zor kullanarak otobüslere bindiren çevik kuvvet günlerdir soğukta yürümekten dolayı yorgun ve yıpranmış olan işçilerin özellikle kollarına ve kafalarına coplarla vurarak ağır yaralanmalara yolaçtı. İşçiler yeterli direnci gösteremeyince, temsilcilerin Ankara'dan dönmesini beklemeden otobüslere binip geri hareket etmek zorunda kaldılar. Polatlı'ya dek gelen işçiler, burada otobüslerden inip yeniden Ankara'ya yürümek istediler ancak kendilerini izleyen çevik kuvvet yeniden saldırdı. Ve yürüyüşçü işçiler otobüslere binerek İzmir'e döndüler. Ankara'da karşılamaya hazırlanan belediye işçilerine, yürüyüşçülerin geri dönmek zorunda kaldığı haberi gelince, onlar da dağıldılar.

Bu sırada, Çalışma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'ndan iki müfettişi İzmire' gönderen hükümet, işçilerin 17. maddeden atılmalarına gerekçe gösterilen "iş bırakma" eyleminin "haklılığını-haksızlığını" inceleterek, sorunu kökünden çözme(!) çabası içine girdi. Ancak, çalışmalarına derhal başlayan müfettişlere rağmen, İzmir Belediyesi yaptığı açıklamalarda; işten atılmaların halen mahkeme sürecinde olduğunu ve inceleme sonuçlarının ancak mahkemede belge olarak kullanılabileceğini, kendi kararları üzerinde hiç bir etkisinin olmayacağını ifade ediyor. Çalışma Bakanı ve diğer bakanların taahhütleri konusunda ise, yine uzlaşmaz tutumunda ısrar eden İzmir Belediyesi, tazminatların kesinlikle ödenmeyeceğini ve çevre belediyelerde işe alınma için de 'yatay geçiş' işlemi gerektiğini ve bu işlemi de yapmayacaklarını söylüyor. Gelinen noktada, aylardır süren direnme süreci, tam bir çözümsüzlüğe girmiş durumda. Çakmur, yürüyüşün son günlerinde gittiği Fransa'dan halen dönmedi ama SHP-Çakmur gerginliği giderek artıyor. SHP yönetimi, aylardır süregiden işten atılma olayının kamuoyunda bu kadar dallanıp budaklanmasından rahatsız. Ancak, soruna zemin yaratan 'yerel yönetim politikaları', SHP'nin en büyük açmazı. Kendi politikalarından kaynaklı bir işten çıkarma olayının bu denli uzaması, SHP içinde Çakmur'u 'istenmeyen adam' konumuna getirebilir. Çakmur'un, Çalışma Bakanı Moğoltay'ın son çözüm önerilerini reddetmesi, soruna SHP tarafından gerçekten bir çözüm aranıp aranmadığı konusunda da şüpheler uyandırıyor. Çeşitli oyalama taktikleri biçiminde süren bu gelişmeler, işçilerin 28 günlük yürüyüşlerini anlamsız kılacak bir sonuca giderse, bu, ülkemizdeki sosyal demokratların(!) düzene nasıl entegre olduklarının da iyi bir kanıtı olacak.

Yürüyüşçüler Anlatıyor

Baştarafı 1. sayfada

FATİH KAR: Ankara'ya 10 km. kala Güvercinlik'te konakladık. Komite, Bakanlar Kurulu ile görüşmeye gitmişti. Bir büyüğümüz olarak Şevket Yılmaz'ın gelip de bizlere bir açıklama yapmaması sonucu polis ve jandarmaya yanlış aktarımlar oldu. Bize katılmak isteyen eşlerimiz yollarda üç defa durduruldu. Eşlerimiz ve yakınlarımızla birleşmemizi engellediler. Yakınlarımız Polatlı'da bekliyordu. Otobüsten indiğimizde polisin saldırısına uğradık. 70-80 kişi joplandı. Bunlardan biri de benim. 7-8 kişinin kolu kırıldı. Polisin biri kolumuzdan tutuyor, diğeri ise jopla kırmak için vuruyordu.

HÜSEYİN KUL: Bize işlerimize geri döneceğimiz söylendi. İsteyen tazminatlarını alacak, isteyen de çevre belediyelere aktarılacak dendi. Bu arada Çakmur'un Fransa'ya kaçtığını duyduk. Eğer dönmeseydik hepimizin kafası gözü joplarla yarılacaktı. Jandarma ve polis barikat kurmuştu. Allah ne verdiyse, allahını seven vurdu. Karıya, kıza, çoluğa, çocuğa hepsine.. Adamın kolunu karısının gözü önünde kırdılar. Foto muhabiri arkadaşların makinalarını kırdılar, kafalarını yardılar. Ercan mıydı neydi ismini bilemeyeceğim onun kafasını yardılar makinasını alıp kırdılar. (Adı geçen Kurtuluş muhabiri Erdal) Adamın kafasında üç dört tane dikiş vardı. Kadri Pehlivan adlı arkadaşımızın kolu kırıldı. Polis elini tutup da kırdı. Bunu gözlerimizle gördük. Aynı şekilde Remzi ve Ahmet arkadaşlarımız da yaralı. Sanki düşmana vururcasına vuruyorlardı. Biz yine insanlığımızı ve kişiliğimizi düşünerek onlara karşı koymadık".

"Sabah Ankara'ya sokmadılar. Polisler geldi komandolar geldi. Çoğu arkadaş joplandı işçi ailelerinden de dayak yiyenler vardı. Bize söylenen Çakmur'u istifaya zorluyorlarmış. Eğer istifa ederse Büyükşehir'e etmezse çevre Belediyelere gireceğimiz şeklinde. Müfettişler Çakmur'un açığını yakalamaya gelmişler".

FAİK ARAÇ: "Konakladığımız yere gece 2 sıralarında Mehmet Bamyacı denen o namussuz geldi ve açıklama yaptı. Açıklamasında üç tane şık öne sürdü. İşbaşı, kıdem tazminatı, çevre belediyelerden resmi, sivil polisler ve jandarma bizleri çembere aldılar. İçimizde misafir olanları almaya yeltendiler biz de toplu şekilde tavır koyduk. Konaklama yerinde otobüsler ve restoranda iki ayrı grup şeklindeydik. Bizi değerlendirme yapmak için bile biraraya getirmediler. Bu çekişme sabah beşe kadar sürdü. Ondan sonra biz, bir önceki konakladığmız yerde değerlendirme yapacağız dedik. Oraya geldiğimizde polis saldırdı. Yani bize önceden komplo kurulmuştu. Polis saldırısı sonucu bir çok arkadaşımız yaralandı. Yaralılar arasında basından ve sosyalist basından arkadaşlar da vardı".

Yurt İçi Kargo Direnişi

İŞTE TÜRKİYE!

Baştarafı 8. sayfada

olma ikiyüzlülüğünü gösteren (gn. md. yard. Veysel Selen gibi) Arıkan ve yöneticileri, elbette işçileri sendikalaşmak istedikleri için işten çıkarttıklarını duyuramazlardı. Bu yüzden İbrahim Arıkan başından beri, hain, kötüniyetli adamların saldırısına uğrayan zavallı rolünü oynadı. Haklarına sahip çıkıp direnen işçilerin üzerine polisi saldırtıp, her türlü maddi-manevi baskıyı kullanıp terör estiren Arıkan, gazetelere verdiği yarımşar sayfalık ilanlarda işçileri ve sendikaları TÜMTİS'i "terörist" ilan etti. "Bunlar işçi değil, TÜMTİS'in bulduğu adamlar. Bunlar, çalışmak isteyen 2400 işçimizin de huzurunu bozuyorlar" şeklindeki ilanlara kargo işçileri kitlesel bir basın açıklamasıyla cevap verdi ve Yurt İçi Kargo'yu varedenlerin, bugüne taşıyanların işçiler olduğu hatırlatıldı Arıkan'a.

6 Ocak'ta aktarma merkezlerinin önünde başlayan bekleyiş halen sürüyor. Yüzlerce kargo işçisi bu bir ay süresince defalarca polisin coplu, tekmeli saldırısına uğradı, üstü başı parçalanıncaya kadar dayak yedi, gözaltına alındı, tutuklandı. Direniş kırıcı olarak getirilen ve polis zoruyla çalıştırılan işçileri kendi safına çekmek için mücadele etti. İşçiyle işçinin karşı karşıya getirilmesini "İşçiler buraya, özgürlük burada, kardeşlik burada" sloganıyla engellemeye çalıştı. Arıkan'ın çanak yalayıcılığını yapıp direnişi kırmaya çalışanlaraysa hakettikleri dilde cevap verildi. Gün oldu direniş havasını kırmak, işçilerin moralini bozmak için aktarma merkezlerine giriş çıkış yaptırılan araçların önüne barikatlar kurdu, önüne yatıp "Bizi ezmeden geçemezsiniz" diyerek işine, ekmeğine sahip çıktı. Aktarma merkezlerinin önünde kurulup bir aydır içinde yaşadıkları çadırları polislerce yıkıldı, işçiler "direniş evlerini" yeniden kurdular. Gece gündüz direniş alanlarını terketmediler. Arıkan'ın "Bunlar malıma mülküme zarar verecekler" açıklamalarına karşın, disiplinli, organize yaşayışlarıyla direniş evlerinde örnek bir ortak yaşam sergilediler. O güne kadar çoğu birbirini tanımayan, çoğu işçiliği , bir direnişi ilk kez yaşayan bu insanlar koca bir aile oldular bu süreçte ve kenetlendiler, birbirlerinin sorunlarına ortak oldular. Arıkan paralı ilanlarla kamuoyunu yanıltmaya çalışırken, işçiler kendi olanaklarıyla tek tek müşterileri dolaşıp gerçekleri anlattılar, yine tek tek şubeleri dolaşıp yeni işe alınanları kendi saflarına çağırdılar.

Yurt İçi Kargo direnişi, bugüne dek izlediği çizgiyle salt tepkisel bir çıkış olmanın ötesinde bir anlam taşıyor. Yurt İçi Kargo direnişi Zonguldak ve Paşabahçe direnişlerini aşan pek çok yönüyle tüm işçilere mesajlar veriyor ve yarınki mücadelelere ışık tutuyor.

Bu direniş, örgütlenmenin salt sendika üye fişi doldurmak olmadığını, aslolanın işçilerin örgütlü birliğini mücadele temelinde yaratmak olduğunu gösteriyor. İşçiler, birim birim kurdukları komitelerle direnişin gidişine müdahale ediyor, sorguluyor. Sendikaya sahip çıkmanın yolunun, işçilerin örgütlü iradesini yaratmaktan geçtiğini gösteriyor. Bir süre önce sona eren Tuzla Cam İş direnişinde olduğu gibi, Yurt İçi Kargo'da da direniş sürecinin uzunluğu önemli bir noktayı işaret ediyor. Bu da bekleyişin direnişi boğma tehlikesi. Bu tehlikeyi önlemenin tek yolu 'da direnişin her gününü örgütlü yaşamak, direnişi kendiliğindenliğe bırakmadan, ne istediğini ve nasıl alacağını bilerek sürdürmek.

Kargo işçileri, çeşitli direnişlerde atılan "İşçi polis kardeştir" sloganının içi boşluğunu militan mücadelesi içinde öğretiyor. Kendilerinden çay isteyen, sohbet için yanlarına yanaşan polislerin yarım saat sonra kendilerine azgınca saldırısını yaşayan işçiler, polisleri aralarına almıyor, onları yürek çağrısı türküleriyle kaçırtıyor. Polislerse işçilerin "Onurluca yaşa onurluca öl" sloganıyla ifadesini bulan kararlı direnişine coplar, gözaltılar da etki etmeyince çaresiz kalıyor.

Kargo işçileri diğer il ve ilçelere de ulaşmaya çalışarak, çevre fabrikalardan , mahallelerden çeşitli kitle örgütlerinden yaratılacak destek ağının, direnişi yaygınlaştırmanın, kazanma yolundaki önemini vurguluyor.

Koalisyon hükümetinin hak ve özgürlükler vaadleriyle çalışanların bekleyişe sokulmaya çalışıldığı, işçi çıkartımının yasal denetim altına alınacağının, iş yasalarının yeniden düzenleneceğinin duyurulduğu bir ortamda kargo direnişi, hak ve özgürlükleri elde etmenin uzun soluklu, çetin mücadelelerden geçtiğini gösteriyor.

Emekçilerin, "toplumsal uzlaşma" adı altında kurtlar sofrasına oturtulmaya , sendikal yapıların bu doğrultuda, "çağdaş, şeffaf" gibi kavramlarla şekillendirilip işçi sendikası olmaktan uzaklaştırılmaya çalışıldığı bu ortamda, kurtlar sofrasına oturmak yerine mücadeleyi seçen kargo işçileri ve sendikaları TÜMTİS "terörist" ilan ediliyor. Bu direniş, işçilerin mücadeleciliğinin ve militanlığının sendikal yönetimlere taşınmasının önemini de vurguluyor. Kargo direnişi bu dönemde hak ve özgürlükleri elde etme mücadelesinde gerekirse "terörist" olarak nitelenmeyi göze almak gerektiğini kavratıyor.

Ve Yurt İçi Kargo işçileri, hak ve özgürlüklerin bulutlar arasından zembille ineceğini zannedip bakışlarını göğe çevirenlere Türkiye gerçeklerini gösteriyor.

Sizi Desteklemeye Devam Edeceğiz

Baştarafı 8. sayfada

sürekli olarak "Gelin birlikte çözelim, sizleri destekleyeceğimize emin olun" gibi ifadeler kullandı.

Ülkede yaşanan terörün sona erdirilmesi için önerilerde de bulunan Yılmaz, işçi sınıfının sorunlarının çözümünü hükümete havale etmeyi görev sayarak 9 maddelik öneri paketini Demirel'e sundu.

İşsizlik sigortası, işçi alacakları, işten çıkarmalar, gelir dağılımının düzenlenmesi, hür sendikacılık, ILO ilkelerinin uygulanması ve terörün önlenmesine ilişkin maddeleri sıralayan Yılmaz, "Vatandaşa vaadettiklerinizle icraatınızın aynı olması halinde, sizi desteklemeye devam edeceğimizi, arzulamadığımız aksi durumlarda ise demokratik haklarımızı kullanarak uyarı ve eleştiri görevimizi yerine getireceğimizi de belirtmek isterim" diyerek konuşmasını bitirdi.ö

Söz sırası kendisine gelen Demirel konuşmasının hemen başında, "Siz konuşurken sanki ben konuşuyormuşum gibi bir hisse kapıldım, söylediğiniz şeylerin hiçbirini yadırgamıyorum çünkü söylediğiniz şeyler söyleyegeldiğimiz şeylerdir" dedi. Görüşme, Bakanlar Kurulu toplantılarında dahi görülmeyen sıcak ve samimi bir havada geçti. Hatta, Bakanlar Kurulu'nda çıkabilen sürtüşme ve tartışmaların kırıntısı dahi yaşanmadı.

Demirel, bu işlerin kolay olmayacağını kısaca belirtip, "Halkın desteği olmadıkça bu işin içinden çıkamayız. Bazı kararlarımız popüler olmayabilir, her zaman reçete tatlı değildir" sözleriyle "acı reçeteye" onay istedi.

Karşılıklı jestlerin peşpeşe tekrarlandığı görüşmede, Şevket Yılmaz hoşgörünün (!) dozunu iyice artırarak "Halkımızın büyük çoğunluğu size güveniyor, biz size güveniyoruz" derken, Demirel de altta kalmadı ve "Hepinize vatanperver düşüncelerinizden dolayı açık kalplilikle güveniyorum" dedi. Şevket Yılmaz'ın getirdiği bütün önerileri zaten kendilerinin de savunduğunu ifade eden Demirel, ayda bir 'nabız yoklaması' için önerilen toplantıları da kabul etti. Bir eksiğimiz, bu toplantılara sermaye temsilcilerinin de katılması... Bu üçlü toplantılarda ücretler belirlenip, toplu sözleşmeler de bağıtlanmaya başlanınca vay gele çalışanların başına...

Bifa'da Yeni Gelişme

Baştarafı 8. sayfada

misyon da, sorunun çözümünde işveren tarafını ikna etmeyi başaramamıştı.

Bu arada Bakanlar Kurulu'nun Teşmil Sözleşmesi kararının iptali için yaklaşık 25 işveren tarafından iptal ve yürütmenin durdurulması istemiyle Danıştay'da dava açılması, Bi-Fa işvereninin tavrını belirleyen bir etken oldu. Danıştay'ın, teşmil sözleşmesinin uygulanması ve istenilen yürütmeyi durdurma kararını reddederek davayı esastan incelemeye devam etme kararı vermesi sonrasında ise işverenler, Bi-Fa örneğini kullanarak bir basın kamyanyası başlatmaya ve katı bir tutum almaya yöneldiler.

Teşmil sözleşmesini uygulamayan, asgari ücretin bile altında ücretle işçi çalıştıran Bi-Fa işverenine karşı 5 Şubat 1992 tarihinde 350 işçi, süre tanımı sonrasında, teşmil sözleşmesinde belirlenen hakların verilmemesi nedeniyle iş akitlerini tek yanlı olarak fesh etme haklarını kullandıklarını bildirdiler. Fesih bildiriminde bulunan işçiler "yasalar sadece bizim için değil işveren içindir de" diyerek valiliğe başvurdular. İşçilerin işten çıkış tarihlerinden itibaren 6 aylık yasal sağlık haklarından yararlanmalarına da "hayır" diyen, işçilere vizite kağıdı vermeyen işvereni şikayet ettiler. Vali, belediye başkanı ve siyasi parti il başkanlarından oluşan komisyon ise Bi-Fa işvereni Ziya Babaoğlu'nu görüşmeye çağırdı. İşçi temsilcilerinin de katıldığı toplantıda sorun tartışıldı; işçiler sağlık konusundaki yasal haklarını kullanmak istediklerini bildirdiler ve işverenin kişilerle tek tek akit veya takım sözleşmesi yapması, atılan işçilerden bir bölümünün alınması veya teşmil sözleşmesinde yeni bir düzenleme yapılmasını kabul edebileceklerini de komisyona ilettiler.

Bi-Fa işvereni ise işçilerin hiçbir talebini kabul etmeyeceğini, gerekirse kapıya kilit vuracağını söyleyerek, "Hakları varsa yargıya gidip alsınlar" sözleriyle toplantıyı terketti.

İşçiler çalışma barışını ortadan kaldıranın kendileri olmadığını ve yasal haklarını kullanmak istediklerini söyleyerek Pazar günü için miting yapma talebinde bulundular; validen "evet" yanıtı alarak vilayetten ayrıldılar. İşçiler, uzun süredir devam eden sendikalaşma taleplerine yardımcı olan İnsan Hakları Derneği'ne teşekkür ederken Tek Gıda-İş sendikasının pasifliğinden de şikayetçi oldular.

DANIŞTAY : TEŞMİL SÖZLEŞMESİNE DEVAM

rütmeyi durdurma kararı alınmasını da istemişlerdi. Danıştay yürütmenin durdurulması istemini reddederek iptal istemi konusunda esas hakkında inceleme yapma kararı aldı.

Teşmil sözleşmenin iptali konusunda Danıştay'ın verdiği bu kararın basına "teşmil sözleşme kararı iptal edildi" biçiminde yansıması ise işverenler tarafından kullanıldı. Danıştay iptal istemini esastan incelemeye alırken, teşmil sözleşme uygulamasının, kararın resmi gazetede yayınlandığı tarihten geriye doğru işletilmesini durdururdu ancak, 17. 10. 1991 tarihinden sonrası için, esas hakkında karar verilene kadar uygulamanın sürdürülmesi kararını aldı.

...AB Deri patronu

Baştarafı 8. sayfada

...atidiyle işyerinden çıkar... Olaylar sırasında kalp ...bir bayan işçi, patronu...ndeki silahı almaya ça... kalp krizi geçirip has...ye kaldırıldı. İşçilerin ...y Polis Karakolu'na ...arı şikayet ve Küçük ...ce Savcılığı'na iki kez ...eri dilekçeden hiç bir ... çıkmadı. Horlandılar, ...üler, ölümle tehdit edil... ...iralık silahlı grev kırıcı...fından işyerinden atıldı... ...erenin kafasına göre ha... uyduruk tazminatları ...yerini terketmeye zor...

...vletin, polisin, savcının ...rine sahip çıkacağnı ...r, olmadı. Şikayetleri ...nda Polis Komseri "Bu ...işimiz değil, savcıya gi...di. Savcıya gittiler "Siz dilekçe verin bakarız" dedi. Ama ortada birşey yok. SSK'ya dilekçe verip, işyerine müfettiş getirdiler. Müfettiş işyeri tutanaklarını işçilerin aleyhine tuttular. Net ücretleri, brüt ücretmiş gibi gösterdiler. Bu arada Tanrıyar'ın 5 yıldır sigortasız işçi çalıştırıp vergi kaçırdığı ortaya çıktı ama, devletin çıkardığı vergi affı imdadına yetişti. Bundan da bir sonuç çıkmadı. 120 işçi işini kaybetti. Bir kısmı uyduruk tazminatları alıp çıkışları imzaladılar. 55 işçi ise bunu kabul etmeyip iş mahkemesine başvurdular.

Bütün bunların nedeni BAB işçilerinin sigortalı ve sendikalı çalışmak istemeleri. Başbakan "Biz örgütlü toplum" istiyoruz diyor. İşçiler de bunu istiyor. Peki Deri Patronları ne istiyor?

İşçisiz Fabrika

Baştarafı 8. sayfada

ri, 10 Ocak'da ise Otomobil-İş sendikasına bağlı tüm işyerlerinden işçiler dayanışma ziyaretinde bulundular. 13 Ocak günü ise Kocaeli Sendikalar Birliği ve işçi aileleri fabrikayı ziyaret ettiler. Birlik adına konuşan Selüloz-İş Başkanı Fikri Karakadılar, "Yasalarla işverenlere dolu işçilere boş tabanca verildi. Biz her iki tarafa da dolu tabanca verilerek iş barışının böylelikle sağlanmasını istiyoruz" dedi. Fabrika önünde toplanan işçi aileleri de, çözümün işçilerle ailelerinin ortak mücadelesinde olduğunu vurguladılar.

Fabrikada görüştüğümüz işçiler düşüncelerini şöyle dile getirdiler: "İlk etapta, kapı önüne konan bizlerin işe geri alınmasını istiyoruz, tazminatların alınıp alınmaması ikinci konu." "İş barışı buysa işbarışı nutukları atanlar işçi düşmanıdır." "Bu sorunlar toplumun sorunu, çözümü de toplumsaldır. Basın işverenlerden yana yazıyor." "Sesimizi duyuramıyoruz." İşçiler önceki tensikatlarda neden sessiz kaldıkları sorusuna da "Bize önce işçi atılmayacak işçi kadrosu fazla denildi. O yüzden sesimizi çıkarmadık, ama işçinin özverisine karşı işveren kalleşçe davrandı" diye yanıt verdiler.

Rabak AŞ ise bir açıklama yaparak fabrikanın kapanmayacağını ve 173 işçi ile tel çekme ağırlıklı olarak çalışacağını açıkladı. 17 Ocak gecesi ise İzmit Belediye Başkanı Sefa Sirmen aracılığıyla biraraya gelen taraflar 224 işçinin kıdem tazminatlarının 45 kişilik gruplar halinde ödenmesi ve bu işçilerin her ay maaşlarını almaları kararı üzerinde uzlaştılar. Kararı kabul eden işçiler aileleriyle birlikte fabrikadan ayrıldılar.

...SARIYI NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR?

Baştarafı 1. sayfada

...MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası)
...Yönetim Kurulu Başkanı Bahri Ersöz;
...İş Güvencesi Kanun Tasarısı, işverenleri tasarı yasalaşma...işçi çıkarmaya iter". " Hükümetin bir kanadının hazırladığı ..., hükümetin felsefesiyle bağdaşmıyor. İşten çıkarma yasa...lenirse verim düşer, rekabet gücü azalır. KİT'ler bunun en ...örneği. Özel sektörün para matbaası yok. Kanunlarımızda ...vencesi yeterince var.
...ILO -Sendikal Özgürlükler Komitesi
...Komite, hükümet tarafından planlanan Anayasa ve yasalar...değişikliklerle diğer gelişmeleri olumlu bulmaktadır. Hü...tün daha geniş kapsamlı yasal değişiklikler üzerinde üçlü ...nsus oluşturmak için sürdürülen görüşmeler artık bir sonu...çlandırılmalı ve somut önlemler alınmalıdır".

TÜRK-İŞ

"İş Yasası'nda, işçinin işten çıkarılması halinde yargı yoluna başvurması, yargı kararı ile işe iade müessesesinin yerleştirilmesi için köklü değişiklikler yapılması". Bunlar Türk-İş'in, iş yaşamının yeniden düzenlenmesi için ifade ettiği talepler arasında yer aldı.

Yasa Tasarısı'na ilişkin Türk-İş'ten bir açıklama yapılmadı ancak, Konfederasyon yöneticileri Başbakan ile yaptıkları görüşmede hükümeti desteklediklerini belirttiler.

DİSK

"Koalisyon hükümetinden oluşan hükümetin iş güvenliğiyle ilgili tasarısı işverenlerce sert tepkiyle karşılandı.

"Bugüne kadar işverenlerin istediği her şey yasalaşmış, uygulamaya sokulmuştur. Sermaye çevreleri bu alışkanlıklarıyla hükümet ve kamuoyunu etkilemeye, ya da tasarısını engellemeye çalışmaktadırlar. DİSK olarak bütün bu hususların bilincinde olarak yasa tasarısını desteklediğimizi, işverenlerin engelleyici tavırlarının karşısında olduğumuzu, bu konuda bütün işçi örgütleriyle dayanışmaya hazır olduğumuzun bilinmesini isteriz"

DİRENİŞLERE YASA BARİKATI

Baştarafı 1. sayfada

KİT'lerin özerkleştirme ve özelleştirilmesini koydu. Özal Hükümetlerinden bu yana revaçta olan; kamuoyuna , dış ve iç borç açıklarının kapatılışının ve enflasyonun aşağıya çekilişinin ilacı gibi lanse edilen özerkleştirme ve özelleştirme binlerce işçinin işten çıkarılması da demek.

Tabi bu ekonomik paket uluslararası tekellerin ve onların kasası Dünya Bankası'nın önerilerinden bağımsız değil. Türkiye'den emperyalizmin en temel talepleri arasındaki yabancı sermayenin, ülkeye girişini daha fazla teşvik edecek önlemlerin arttırılması, kamu sektörünün ağırlığının azaltılması, yani kaynakların tekellere aktatılmasını sağlamak ve yine Türkiye'nin dış borç hanesinde yer alan kendi parasının, geri dönmesini güvence altına almak için, Dünya Bankası önerilerinin uygulanabilirliğini de gözetiyor.

İşte, istikrar paketi henüz açıklanmamışken, Dünya Bankası da bu isteklerin uygulanabilmesi doğrultusunda yenice hükümetimize rehberlik etti.

Dünya Bankası'nın ilk önerisi KİT'lerin dörtte birinin hemen tasfiyesi.

"KİT'lerdeki işçi sayısını azaltın. Bunların arasında zaten yaklaşık 250 bin sözleşmeli ve geçici işçi var. Çıkarılmaları güç olmaz, tazminat vermek de gerekmiyor. Tazminatları ödenerek çıkarılacak işçi sayısı 100 bin. KİT'lerin satışlarının maliyeti 7 milyar dolar, getirisi ise 9 milyar, arada 2 milyar dolarlık bir tasarrufunuz olacak. Biz bu parayı kişi başına 7-14 bin dolar üzerinden hesaplıyarak size borç olarak verelim, kadrolu işçilerin tazminatını ve 1,5 yıl süreyle işsizlik sigortası ödeyin".

Dünya Bankası önerilerinin takipçisi olan bir heyet " sorunu yerinde tespit" ve "özelleştirme" konusunda görüşmede bulunmak üzere Türkiye'ye geldi.

"BU SİYASİ ŞOVDUR"

Hükümetin, mevcut durumu "idare eden" yada etmeye çalışan ekonomik paketinin yanıbaşında ilk bakışta onunla çelişiyormuş gibi görünen, oysa bu paketin uygulanması sonucunda sınıfın olası direnişleri için önlem alan bu yasa önerisi sermayenin tepkisini alıyor.

TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) Genel Başkan'ı Refik Baydur, yaptığı açıklamalarda İş Yasasına getirilen kısıtlamaların işsizliği artıracağı, yeni yatırımları kısıtlıyacağı gibi çok klasik eleştirileri sıralarken, bu düşüncenin, işletmelerin işverenler tarafından değil mahkemeler tarafından yönetilmesi anlamına geleceğini belirtiyor.

Anayasa ve mevcut iş yasalarına sırtlarını dayayarak iş yaşamında istedikleri gibi at koşturan işverenler, sonuçta kendilerine hızmet olarak dönecek olan, siyasi iktidarın uygulamalarına bile karşı çıkıyorlar. Doğrudan belirleyicilikleri dışında verilen küçücük tavizlere bile dayanamıyorlar ve yenice hükümeti istikrarsızlıkla, kendi içinde çelişmeyle suçlayarak Baydur'un ağzından bu değişiklik önerilerinin bir siyasi şov olduğunu belirtiyorlar.

Deveyi hamuduyla yutmaya alışkın işverenlerimiz Baydur'un ağzından, hükümetin uygulamasını diyalog anlayışıyla bağdaştıramadıklarını, çalışma hayatının tarafı olarak önceden kendileriyle görüşülmeden tasarının hazırlanışını yadırgadıklarını belirterek, yenice hükümetin toplumsal uzlaşma anlayışlarını eleştiriyorlar.

ADI : TOPLUMSAL UZLAŞMA

Dünyanın ayağına uydurduk ayağımızı ve barış içinde yaşıyacağız artık! Dünya değişti, sınıflar yok oldu, doğal olarak aralarındaki çatışma da. Barış içinde çalışıp huzur içinde yaşamak için şu ara sadece toplumsal uzlaşmaya ihtiyacımız var. Yenice hükümetimiz, sorunları tespit eder ve toplumsal uzlaşmaya hizmet eden bir çözüm üretir.

İşçi sınıfı son 12 yıldır uğradığı ekonomik, siyasi saldırılar nedeniyle anayasa ve yasalarla yok edilen kazanılmış haklarını yeniden talep edemiyor. Taleplerinin sözcülüğünü bürokrat sendikacılarına bırakıyor, hakların iadesini yetkililerden bekliyor. Ancak ellerinde kalan son şey, yani işleri alınınca direniyor yada direnme eğilimi gösteriyorlar.

Bürokrat sendikacıların ve sendika yönetimlerinin, sınıflar mücadelesinin tükendiğini her fırsatta tekrarlayan eski sosyalistlerin yardımları, sayesinde, yerli ve yabancı sermayenin istekleri doğrultusunda gerçekleştirilecek toplumsal uzlaşma için hükümetimiz düzenlemelere gidiyor.

İşçi sadece işten atıldığı zaman mı direniyor? Uzlaşmanın yolunu bulalım. İşten çıkarmaya yargı ve idari denetim getirelim. İşinden edilen emekçi, sokaklarda heba olacağına gitsin mahkemelerde hak arasın. Bütün istisnaları geçer de işten çıkarılması haksız sayılırsa belki işine döner. Dönemesse bile en fazla bir yıllık ücreti tutarında tazminatını alır, işini de unutur.

İşverenlerimizin elinden, dünya bankasının önerdiği kredi de kurtarılabilirse, zira patronlarımız dünya bankasının KİT'lerin özelleştirilmesi için önerilen kredinin kendilerine verilmemesine fena halde içerlemiş durumdalar, işçiler işten işsiz kaldıktan sonra belki bir süre de işsizlik sigortası alabilir.

Aslında sınıfın "lehine" çıkarılacak olan şu yasadan önce, işçilerin elinde direnmenin meşruluğu vardı. Oysa bu yasa değişikliği önerisi işçinin direnme hakkını ipotek altına alıyor. Evet, iş yaşamı bu yasayla biraz daha sükunete kavuşabilir. Ancak bu sükunet işten atılan işçinin, hukuk kurallarının en dejenere halinin görüldüğü iş mahkemelerinden kendi lehine sonuç umar hale geldiği , boğazına geçirilen ilmek biraz daha sıkıldığı içindir. Bir başka değişle bu tasarı, sözümona işçiler lehine yapılan yeni düzenlemelerle sınıfı uzlaşmanın soluksuz tarafı haline getirme çabasıdır.

Evet bugüne kadar gördüğümüz hemen bütün eylemlerde, işçiler yasal güvence istediler, yaptıkları yasal olmasa bile en azından kendilerine tanınmış sınırların dışına taşmama eğilimi gösterdiler. her zaman istisnalar olur. Yenice hükümetimiz bunu bilerek küçücük değişikliklerle, sınıfın bam teline basıyor.

Doğal olarak, Türk-İş ve bazı bağımsız sendikalar yasa değişiklikleri konusundaki önerileriyle, gazete ilanları ve demeçleriyle toplumsal uzlaşmada kendi tuzları da bulunsun istiyorlar.

Bütün bu katkılar ve işverenlerimizin bitmez tükenmez arsızlıkları, -yasanın Meclisten geçmemesi için Sanayi ve Ticaret Odalarından destek istemek gibi- işçileri, bir an önce şu sözü edilen kurtarıcı yasanın çıkarılması talebine yöneltiyor. Tıpkı, İskenderun Demir Çelik işçilerinin, Ceyhan Toros Gübre Fabrikasından atılan işçileri destek ziyaretinden sonra, Moğoltay'dan yasanın bir an önce çıkarılmasını isteyen telgraflar çekerek, bu konuda bir kampanya başlatmaları gibi.

İşçilere abartılarak, işverenler karşısında işgüvenliğini sağlamak için verilmiş gibi gösterilen ve sınıfı iyice suskunluğa itmeyi hedefleyen bu tasarının yasalaşması halinde, tasarıya katılan toplumsal uzlaşma hilesini görerek bunu tersine çevirmek, verilen küçücük tavizleri sıçrama tahtası olarak kullanıp, sınıfın mücadelesini yükseltmek, hedefimiz olmalıdır.

Yurt İçi Kargo Direnişi

İŞTE TÜRKİYE !

"(...)Sendikalara üye olmak ve üyelikten ayrılmak serbesttir./Hiç kimse sendikaya üye olmaya, üye kalmaya, üyelikten ayrılmaya zorlanamaz (...)Herhangi bir iş yerinde çalışabilmek, işçi sendikasına üye olmak veya olmamak şartına bağlanamaz(...)"

'82 Anayasası işçilerin örgütlenme hakkını(!) yukarıdaki gibi düzenliyor. Burada yazılanlara dayanarak işin sadece sendika üye kayıt fişi doldurmak ve prosedürün işlemesini beklemek olduğunu düşünebilirsiniz. Öyle ya özgür iradeli bir insansınız, bu konuda kimse sizi zorlayamaz, arkanızda da kapı gibi Anayasa var. Yine T.C. Anayasası'na göre rahatlıkla "Kanarya Sevenler Derneği" kurabilir ya da "Yoksulları Sevindirme Cemiyeti"ne üye olabilirsiniz. Ama iş, haklarınızı korumak, geliştirmek, yeni haklar elde etmek için örgütlenmeye geldiğinde özgürlüğünüzün(!) sınırları hatırlatılır size. Hem de öyle hatırlatılır ki, Türkiye gibi ülkelerde, bırakın yeni hakları, yazılı olanları bile dişe diş bir mücadeleyle, söke söke almanız gerektiğini öğrenirsiniz. Aynı Yurt İçi Kargo'da olduğu gibi...

● *Yurt İçi Kargo işçilerinin işçi çıkartımına karşı başlattığı direniş birinci ayını doldurdu.*

İstekleri insanca yaşama ve çalışma koşullarına kavuşmak olan ve bu doğrultuda TÜMTİS sendikasına üye olan Yurt İçi Kargo işçileri birbuçuk aydır "örgütlenme haklarını" kullanabilmek için mücadele ediyorlar.

Yurt İçi Kargo'da gerçekte '88 sonlarında başlayan sendikalaşma mücadelesi bugün doruk noktasında. 3 yıldır sürgünlerle, baskıcı yönetmeliklerle, işten atılmalarla susturulmaya çalışılan kargo işçileri bugün "Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok" diyor ve kadını erkeğiyle direniyor.

Direnişin ilk adımları İstanbul'da atıldı. Basın açıklaması, toplu vizite, Arıkan'ın oğlunun SWİSS OTEL'de yapılan düğününü ziyaret(!) etme, atılanların şubelerin önünde beklemesi şeklinde gelişen süreç kısa sürede başta Ankara, Adana, İzmir olmak üzere Türkiye'nin pek çok il ve ilçesine de yayıldı. Öyle ki İbrahim Arıkan'ın para makinası olan Yurt İçi Kargo'nun iş hacmi %10'lara kadar düştü. İşçilerde direnme eğilimi yükseldikçe atılan işçi sayısı çoğaldı. İlk anda 27 olan sayı 300'ü geçti. '82 yılında 5 milyon liralık yatırımla kurulan şirketi, işçilerin sırtından kazandığı paralarla 200 milyar liralık yatırıma, 223 şubeye uzandıran Arıkan'ın işten çıkartma sebebi ise ilginçti: "....şirketin çalışma düzenine ayak uyduramamak, amirlerini dinlememek, diğer çalışanları huzursuz etmek..."

● *Sendikalaşmak istedikleri için işten atılan Kargo işçilerinin direnişi, Türkiye gibi ülkelerde bırakın yeni hakları, yazılı olanları bile dişe diş bir mücadeleyle almak gerektiğini gösteriyor.*

Düne kadar "demokrat" geçinen, hatta İHD'ye üye

Devamı 7. sayfada

Sesler, yürekler içiçe

SARIYER'DE BİR ŞENLİK

Düğün salonu tıklım tıklım. Çoluk çocuk, kadın erkek salonu doldurmuş. İçerisi kıpır kıpır. Kimi zaman sahnedeki parodiye kahkahalarla gülünüyor, kimi zaman okunan bir mesajın ardından hep bir ağızdan sloganlar atılıyor. Ayrı gayrı yok. Yaşanan herşey hep birlikte, yürekten yaşanıyor. Bir duvarda "üreten biziz yöneten de biz olacağız" pankartı asılı. Bir diğerinde de "bir ulusun türkülerini yapanlar yasalarını yapanlardan daha güçlüdür" pankartı. Sahne ve seyredenler ayrımı yok salonda. Ortama yabancı kalmak imkansız. Geceyi, kenardan köşeden gözleyen sivil polisler dışında herkes sıcak, herkes dostluk dolu.

Bu görüntü, 4 ocak gecesi yapılan, Sarıyer Halkevi'nin düzenlediği sarıyer halk şenliği'nden. Gerçekten görülmeye değerdi şenlik. Ne TRT'nin insanları bir kapalı spor salonuna tıkıp, saatlerce popüler bir sanatçıyı dinlettiği konserlere, ne de parayla getirtilen sanatçılar arka arkaya sahneye alınırken slogan yarıştırılan gecelere benzemiyordu bu şenlik. Bu şenlik, sazıyla, sözüyle, oyunuyla, eğlencesiyle Sarıyerlilere aitti. Ve her şarkı, her şiir, her oyun Sarıyerlilerin emeği ile güzelleşiyordu.

Ve gecede okunan onlarca coşkulu mesaj da emekle yaratılan bu güzel şenliği selamlıyordu: "bu gece burada; sözün, yetkinin, kararın halkta olacağı güzel günlerin umudu boyveriyor. Bu umudu yeşertip gerçek kılanlara selam olsun."

Patron RABAK'da operasyonu tamamladı

İŞÇİSİZ FABRİKA

(*İşçilerin Sesi -İZMİT*) 1991 yılında 870 işçinin çalıştığı Rabak fabrikasında bugün 160 işçi çalışmakta. Tekstil işkolunda faaliyet gösteren Santral Holding'in satın aldığı Rabak fabrikası üretim yapamaz duruma geldi. 6 Ocak 1992 tarihinde 224 işçinin iş aktinin feshedilmesiylle birlikte işçiler direnişe geçtiler.Holding başkanı Halil Bezmen, kıdem ve ihbar tazminatlarının 6 taksitle ödeneceğini açıkladı. Atılanlar arasında sendika örgütlenme sekreteri Hasan Ali Akyıldız, disiplin kurulu başkanı Niyazi Güneş, işyeri temsilcisi Durmuş Eroğlu da var.

İşten atılan 224 işçi kendilerini yemekhaneye "hapsederek" gece gündüz burada kaldılar. Çalışan 160 işçi de fabrikayı terketmeyerek destek verdiler. İşçilerin kendi aralarında oluşturdukları komitelerle kamuoyu yaratma çabalarına ilk destek Petkim işçilerinden geldi; 8 Ocak günü vardiya çıkışında fabrika önünde dayanışma gösterisi düzenlendi. 9 Ocak günü Pirelli ve Çelik Kort işçile-

● *İşten atılan 224 işçi kendilerini yemekhaneye "hapsederek" gece gündüz burada kaldılar. Çalışan 160 işçi de fabrikayı terketmeyerek destek verdiler.*

Devamı 7. sayfada

Bifa'da yeni gelişme

● *Karaman Bİ-FA Büskü vi Fabrikası'nda çalışan 350 işçi teşmil sözleşmesinin uygulanmasından dolayı iş akitlerini tekyanlı fesih hakkını kullandılar.*

● ***Karaman Valisi E. ÖZAKMAN Bİ-FA işverenini görüşmeye çağırdı. Belediye Başkanı ve siyasi parti il başkanlarının da katıldığı çağrı toplantısında işveren Ziya BABAOĞLU işçilerin isteklerini reddederek "gerekirse kapıya kilit vururum" dedi.***

950 işçinin kadrolu, 170 işçinin sigortasız ve 195 işçinin de sözlemeli olarak çalıştıkları Karaman Bi-Fa Bisküvi Fabrikası'nda bir süredir yaşanan sendikalaşma ve sözleşme çalışmaları sonucunda doğan huzursuzluk 5 Şubat Salı günü yeni bir boyut kazandı. Çalışan 350 işçi tek taraflı iş akti fesih haklarını kullandılar.

İşçilerin Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenmeleri üzerine Bi-Fa işvereni 870 işçinin işine son vermişti. İşçilerin sendikalaşmasının yanısıra, Teşmil Sözleşme kararının 17 Kasım 1991 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanması üzerine, işveren işten çıkarma konusunda daha da sert bir tavır takındı.

İşten çıkartılan işçiler ve henüz çalışmakta olan 350 işçi, teşmil sözleşmesinin uygulanması, sendikalaşma hakkının engelenmemesi ve atılanların geri alınması amacıyla İnönü ve Çalışma Bakanlığı ile görüşmüşler ve iş müfettişlerinin inceleme yapmasını talep etmişlerdi.

İldeki tüm siyasi parti başkanları ve belediye başkanının katılımıyla Vali E. Özakman başkanlığında oluşturulan ko

Devamı 7. sayfada

DANIŞTAY: TEŞMİL SÖZLEŞMESİNE DEVAM

25 civarında işveren tarafından Bakanlar Kurulu'nun 17. 10. 1991 tarihli Teşmil Sözleşme kararının iptali doğrultusunda Danıştay'da açılan dava, esas hakkında incelemeye alınırken karar verilene kadar uygulamanın devam edeceği belirtildi. İşverenler teşmil sözleşme konusunda açtıkları davada, kararın iptalini talep ederlerken, iptal kararına kadar geçecek süre içinde zarara uğramalarını engellemek için yü-

Devamı 7. sayfada

BAB Deri patronu işçilere silahlı fedailerle saldırıyor

● *Tüm yasal haklarını elde etmek için -sigortalı ve sendikalı- çalışmak isteyen, bir aydır bunun mücadelesini veren BAB işçileri, işveren tarafından topluca işten atıldılar.*

"Senin tazminatın 5 milyon tutuyor. Sana bu parayı vermeyeceğim. Üstüne para koyacağım. 50 milyona kiralık katil tutacağım. Seni öldürteceğim." BAB deri patronu Aliyar Tanrıyar, işyerinde çalışan ve öz yiğeni olan Taner Tanrıyar'a 120 işçinin önünde böyle bağırıyordu. Bununla da yetinmiyor etrafındaki 10 silahlı fedaisiyle birlikte tüm işçileri tehdit ediyor, silah zoruyla işçilerine çıkış kağıdı imzalatmaya kalkıyordu. Tüm yasal haklarını elde etmek için -sigortalı ve sendikalı- çalışmak isteyen, 1 aydır bunun mücadelesini veren BAB işçileri, işveren tarafından topluca işten atıldılar. Çıkışı kabul etmeyip direnişe geçince de patron ve silahlı fedailer tarafından si-

Devamı 7. sayfada

Otomobil-İş Mecidiyeköy Şubede SÖZ İŞÇİLERDE!

Yeni Şube Başkanı Sebat Yüksel

Otomobil-İş Mecidiyeköy Şubesi 4. Olağan Genel Kurulu 9 Şubat Pazar günü yapıldı. Eski Şube Başkanı Orhan Ekmen ve Kavel İşyeri Baştemsilcisi Sebat Yüksel'in başkan adayı olduğu 2 ayrı listeyle gidilen Kongrede, Sebat Yüksel'in listesi 105 oy alarak yönetime seçildi. Kongrede konuşan delegelerden birçoğu, eski yönetimin "işçiden kopukluğu, mücadeleci çizgiden, sınıf ve kitle sendikal anlayışından uzaklığı" gibi konularda eleştiri getirdi. Mecidiyeköy Şubesinin yeni Başkanı Sebat Yüksel ise yaptığı konuşmada (kısaca) şunları söyledi : "...İçinde olduğumuz dönemde bize, demokrasi, haklar, özgürlükler var, işçi sınıfı bitti, zaman uzlaşma zamanıdır deniyor. Bir yandan da yüzbinlerce kişilik işçi kıyımı sürüyor, sırf sendikalaşmak için çetin mücadeleler vermek, pek çok baskıya göğüs germek gerekiyor...Bu olumsuzlukları aşmada işçi sınıfına büyük sorumluluklar düşüyor. Sınıf ve kitle sendikal anlayışını, fabrikalardan başlayacak örgütlülükleri temel alarak sendikalara oturtmak zorunluluk..."

Ayrıntılı değerlendirme gelecek sayımızda yayınlanacak.

Kısa.. Kısa

SİNCAN BELEDİYESİNDEN ATILAN İŞÇİLER KIZILAY'DA YÜRÜDÜ

Sincan Belediyesinin bir süre önce işten çıkardığı işçilerden yaklaşık 50 kişilik bir grup 20 Ocak günü Başbakanlık binasının önünde toplanarak, başbakandan görüşme talebinde bulundular. Başbakanlığın önünde "Aziz istifa" sloganı atan işçiler, Demirel'le görüşemeyince SHP genel merkezine yürüdüler. Burada, içlerinde işten çıkarılan işyeri temsilcisinin de bulunduğu işçiler SHP yetkilileriyle görüştüler. Görüşmede SHP yetkilileri Sincan belediyesiyle ilgili sorunların parti kurultayı sonrasında çözüleceğini belirtüler.

DİYARBAKIR KÖYTEKS'TE İŞÇİ KIYIMI

Köyteks Diyarbakır Hazır Giyim Fabrikası'nın 6 Ocak'ta Tursan Tekstil'e satılmasıyla birlikte, Köyteks işçileri sokağa atıldı. Bunun üzerine bir dizi eylem gerçekleştiren işçilerden 45 kişilik bir grup Ankara'ya gelerek 13 Ocak günü başbakanlık önünde bir gösteri yaptılar. Başbakanlık Özel Kalem Müdürü "Aranızdan 3 temsilciyle yarın görüşelim. Gerekeni yapacağız, siz mağdur olmayın" diyerek, işçileri geri gönderdi. Ancak ertesi gün verilen söz yerine getirilmeyip temsilcilerle görüşülmedi. Bütün bunların üzerine Köyteks işçileri İHD Ankara Şubesi'nde süresiz açlık grevine başladılar. Açlık grevinin 8. günü Türk-İş'e giderek Şevket Yılmaz'la görüşmek isteyen işçiler, Yılmaz'ın korumaları tarafından tartaklandı ve bina polis kuşatmasına alındı. İşçiler Şevket Yılmaz'ın odasının önünde 5 saat oturdular ve sonunda Türk-İş yöneticiler işçilerle görüşmek zorunda kaldılar. Şevket Yılmaz ve diğerleriyle sert bir tartışma yürüten işçiler, 4 temsilcinin Demirel'le görüşmesinin sağlanması ve binanın çvresindeki polis kuşatmasının kaldırılması halinde binayı terkedeceklerini söylediler. Türk-İş'in bunu kabul etmesinden sonra işçiler yeniden İHD'ye dönerek açlık grevine devam ettiler. Ancak, bir gün sonra Demirel'le görüşme yine sağlanamadı. Daha sonra işçiler arasında yapılan değerlendirme sonucunda içlerinden 4'ünün Ankara'da kalmasına ve diğerlerinin Diyarbakır'a dönmesine karar verildi.

STAR MONT'TA AYNI SENARYO

Sefaköy'de kurulu, aynı işverene ait Star Mont ve Star 1 Deri konteksiyon fabrikalarında çalışan 600 işçinin işine son verildi. Yakın zamanda Deri-İş'in örgütlendiği ve toplu iş sözleşmesi için Bakanlıktan yetki beklediği işyerlerinde işveren, sendikaya girdikleri için tüm işçilerin işine son verdi.

Deri işverenlerinin aralarında para toplayarak Star patronuna sağladıkları maddi kaynak sayesinde işveren işçileri tazminatlarını ödedi.

MEKSAN'DA GREV BİR HAFTA SÜRDÜ

Otomobil-İş sendikasının örgütlü olduğu Meksan Mekanik ve Meksan Elektronik'te 7 Ocak'ta başlayan grev bir hafta sürdü. İşçilerin %175 artı 3000 TL'lık ücret zammı talepleriyle, Haziran 91'de başlayan sözleşme görüşmeleri, işverenin tutarsız tavırlarıyla sürüncemeye girmiş ve greve gelinmişti. Otomobil-İş Mecidiyeköy şube yönetiminin "Taleplerimizden taviz vermeyeceğiz" şeklindeki sözlerine rağmen, grev %100 ücret zammında anlaşılmasıyla sona erdi. Bu sonuç, gerçek güvencenin verilen sözler değil, işçilerin örgütlülüğü olduğunu bir kez daha gösterdi.

BAYTUR'DA İŞÇİ ÇIKARTIMI

Çukurova Holding'e ait bir inşaat şirketi olan Baytur'dan 62 işçi, Yol-İş sendikasına üye oldukları için çıkartıldı. Atılan işçiler durumu protesto etmek için beşer kişilik gruplar halinde birer gün sembolik açlık grevi yapıyorlar. İşçiler 500-600 bin lira gibi komik ücretlerle çalıştırıldıklarını, buna rağmen işverenin ekonomik krizi bahane ederek işçi çıkarttığını, asıl sebebin ise işçilerin örgütlenme talebi olduğunu ifade ediyorlar. Baytur'dan bir yandan işçi çıkartılırken, diğer yandan yeni işçi alındığı şu günlerde, sembolik açlık grevinin soruna ne denli çözüm olacağı ise şüpheli.